

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) Nr. 650/2012

af 4. juli 2012

om kompetence, lovvalg, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser vedrørende arv, og om accept og fuldbyrdelse af officielt bekræftede dokumenter vedrørende arv og om indførelse af et europæisk arvebevis

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION
HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions
funktionsmåde, særlig artikel 81, stk. 2,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske
og Sociale udvalg ⁽¹⁾,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽²⁾ og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Unionen har sat sig som mål at bevare og udbygge et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, hvor der er fri bevægelighed for personer. Med henblik på gradvis at indføre et sådant område skal Unionen vedtage foranstaltninger vedrørende samarbejde om civilretlige spørgsmål med grænseoverskridende virkninger, navnlig når det er nødvendigt for det indre markeds funktion.

(2) I henhold til artikel 81, stk. 2, litra c), i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde kan sådanne foranstaltninger omfatte foranstaltninger, der skal sikre forenelighed mellem medlemsstaternes regler om lovvalg og om retternes kompetence.

(3) På mødet i Tammerfors den 15. og 16. oktober 1999 tilsluttede Det Europæiske Råd sig princippet om gensidig anerkendelse af domme og andre retsafgørelser som hjørnestenen i det civilretlige samarbejde og anmodede Rådet og Kommissionen om at vedtage et program med foranstaltninger, der gennemfører dette princip.

(4) Kommissionens og Rådets fælles program med foranstaltninger med henblik på gennemførelse af princippet om gensidig anerkendelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område ⁽³⁾ blev vedtaget den 30. november 2000. Dette program fastslår, at foranstaltninger vedrørende en harmonisering af lovvalgsreglerne kan bidrage til at lette den gensidige anerkendelse af retsafgørelser, og omfatter udarbejdelse af et instrument vedrørende testamente og arv.

(5) Det Europæiske Råd vedtog på sit møde den 4. og 5. november 2004 i Bruxelles et nyt program med titlen »Haag-programmet: styrkelse af frihed, sikkerhed og retfærdighed i Den Europæiske Union ⁽⁴⁾«. Dette program understreger behovet for at vedtage et instrument på det arveretlige område, der især regulerer spørgsmålene om lovvalg, kompetence, gensidig anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det arveretlige område og et europæisk arvebevis.

(6) Det Europæiske Råd vedtog på sit møde den 10.-11. december 2009 i Bruxelles et nyt flerårigt program med titlen »Stockholmprogrammet — Et åbent og sikkert Europa i borgernes tjeneste og til deres beskyttelse« ⁽⁵⁾. I dette program fandt Det Europæiske Råd, at den gensidige anerkendelse bør udvides til områder, der endnu ikke er omfattet, men som er væsentlige for dagliglivet, f.eks. arv og testamenter, idet der tages hensyn til medlemsstaternes retssystemer, herunder grundlæggende retsprincipper (*ordre public*), og nationale traditioner på dette område.

(7) Det indre markeds rette funktion bør fremmes ved at fjerne hindringerne for den frie bevægelighed for personer, der på nuværende tidspunkt har svært ved at gøre deres rettigheder gældende, når det drejer sig om arvesager med grænseoverskridende virkninger. Borgerne bør inden for det europæiske retlige område være i stand til på forhånd at tilrettelægge arven efter dem. Rettigheder, der tilkommer arvinger og legatarer, andre af afdødes nærtstående samt boets kreditorer, bør sikres effektivt.

(8) For at nå disse mål bør bestemmelser om kompetence, lovvalg, anerkendelse eller, alt efter tilfældet, om accept, eksigibilitet og fuldbyrdelse af retsafgørelser, officielt bekræftede dokumenter og retsforlig samt om indførelsen af et europæisk arvebevis samles i denne forordning.

⁽¹⁾ EUT C 44 af 11.2.2011, s. 148.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets holdning af 13.3.2012 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 7.6.2012.

⁽³⁾ EFT C 12 af 15.1.2001, s. 1.

⁽⁴⁾ EUT C 53 af 3.3.2005, s. 1.

⁽⁵⁾ EUT C 115 af 4.5.2010, s. 1.

- (9) Denne forordnings anvendelsesområde bør omfatte alle civilretlige aspekter vedrørende arv, dvs. enhver form for overgang af goder, rettigheder og forpligtelser ved dødsfald, hvad enten det drejer sig om en viljesbestemt overførsel ved dødsdisposition eller om overgang ved arv efter loven.
- (10) Denne forordning bør ikke finde anvendelse på skattemæssige spørgsmål eller administrative anliggender af offentligretlig karakter. Derfor bør det være national lovgivning, der fastlægger f.eks. hvordan skatter og andre forpligtelser af offentligretlig karakter beregnes og betales, uanset om det er skatter, som afdøde skyldte på dødstidspunktet eller en hvilken som helst anden form for skat eller afgift, der er knyttet til arvesagen, og som skal betales af boet eller de arveberettigede. Det bør også være national lovgivning, der fastlægger, hvorvidt overdragelse af ejendomsretten til de goder, der udgør arven, til de arveberettigede i henhold til denne forordning eller indførelse af boets ejendele i et register kan gøres betinget af, at der betales en afgift.
- (11) Denne forordning bør ikke finde anvendelse på andre civilretlige områder end arv. Af klarhedshensyn bør en række spørgsmål, der kan anses for at have tilknytning til arvesager, udtrykkeligt undtages fra denne forordnings anvendelsesområde.
- (12) Denne forordning bør således ikke finde anvendelse på spørgsmål vedrørende formueforholdet mellem ægtefæller, herunder ægtepagter som de kendes i visse retssystemer, i det omfang disse ægtepagter ikke vedrører arvespørgsmål, og formueforholdet i forhold, der anses for at have virkninger svarende til et ægteskabs. De myndigheder, der behandler en given arv i henhold til denne forordning, bør dog afhængigt af situationen tage hensyn til opløsningen af afdødes formueforhold mellem ægtefæller eller tilsvarende formueforhold ved fastlæggelsen af dødsboet og de arveberettigedes respektive andele.
- (13) Spørgsmål vedrørende oprettelse, forvaltning eller afvikling af trust er også undtages fra denne forordnings anvendelsesområde. Dette bør ikke opfattes som en generel udelukkelse af trust. Når en trust oprettes i henhold til et testamente eller i henhold til loven i forbindelse med legal arv, bør overdragelsen af goderne og fastlæggelsen af de arveberettigede være omfattet af den lov, som finder anvendelse på arven i henhold til denne forordning.
- (14) Rettigheder og goder, der opstår eller overdrages på anden måde end ved arv, f.eks. i form af gaver, bør også undtages fra denne forordnings anvendelsesområde. Det bør imidlertid tilkomme den lov, der udpeges i medfør af denne forordning som den lov, der finder anvendelse på arven, at fastslå, hvorvidt sådanne gaver eller andre former for dispositioner *inter vivos*, der giver anledning til tinglige rettigheder før dødens indtræden bør medføre tilbageførsel eller modregning ved beregningen af de arveberettigedes andele i henhold til den lov, der finder anvendelse på arven.
- (15) Denne forordning bør give mulighed for ved arv at skabe eller overdrage en rettighed i fast ejendom eller løsøre i henhold til den lov, som finder anvendelse på arven. Den bør dog ikke berøre det begrænsede antal (»*numerus clausus*») af tinglige rettigheder, der findes i nogle medlemsstats nationale lovgivning. En medlemsstat bør ikke være forpligtet til at anerkende en tinglig rettighed vedrørende goder, der befinder sig i den pågældende medlemsstat, hvis den pågældende tinglige rettighed er et ukendt begreb i dens lovgivning.
- (16) Med henblik på at give arveberettigede mulighed for at nyde de rettigheder, som er opstået, eller som de har fået overdraget, ved arv, i en anden medlemsstat bør denne forordning imidlertid give mulighed for at tilpasse en ukendt tinglig rettighed til den tinglige rettighed, der ligger tættest herpå ifølge den anden medlemsstats lov. En sådan tilpasning bør ske under hensyntagen til de mål og interesser, som den specifikke tinglige rettighed og de dertil knyttede virkninger forfølger. Med henblik på fastlæggelse af den nationale tinglige rettighed, der ligger tættest på, kan myndighederne eller de kompetente personer i den stat, hvis lov finder anvendelse på arven, kontaktes for yderligere oplysninger om rettighedens art og virkninger. Med dette for øje kan de eksisterende netværk inden for retssamarbejdet på det civil- og handelsretlige område benyttes såvel som andre tilgængelige midler, der kan lette forståelsen af fremmed ret.
- (17) Tilpasningen af ukendte tinglige rettigheder, der er udtrykkeligt omhandlet i denne forordning, bør ikke udelukke andre former for tilpasning i forbindelse med anvendelsen af denne forordning.
- (18) Kravene om registrering i et register af en rettighed i fast ejendom eller løsøre bør udelukkes fra denne forordnings anvendelsesområde. Det bør derfor være loven i den medlemsstat, hvor registret føres (for fast ejendom loven på det sted, hvor denne befinder sig), som afgør, på hvilke retlige betingelser og hvorledes registreringen skal foretages, samt hvilke instanser, f.eks. tinglysningskontorer eller notarer, der har ansvaret for at kontrollere, at alle krav er opfyldt, og at den fremlagte eller fastlagte dokumentation er tilstrækkelig eller indeholder de nødvendige oplysninger. Myndighederne kan navnlig kontrollere, at afdødes ret til boets ejendele som angivet i det dokument, der ønskes registreret, er en rettighed, der er registreret som sådan i registret, eller som dokumenteres på anden måde i overensstemmelse med loven i den medlemsstat, hvor registret føres. For at undgå dobbelt udfærdigelse af dokumenter bør registreringsmyndighederne godkende dokumenter, der er udarbejdet i en anden medlemsstat af de kompetente myndigheder, og hvis videregivelse er omfattet af denne forordning. Navnlig bør det europæiske arvebevis, som er udstedt i henhold til denne forordning, udgøre et dokument, der er gyldigt til registrering af boets ejendele i et register i en medlemsstat. Dette bør ikke udelukke, at registreringsmyndighederne kan anmode den person, der ansøger om registrering, om at tilvejebringe

sådanne yderligere oplysninger eller forelægge yderligere dokumenter, som er påkrævet i henhold til loven i den medlemsstat, hvor registret føres, f.eks. oplysninger eller dokumenter vedrørende betaling af skat. Den kompetente myndighed kan oplyse den person, der ansøger om registrering, om, hvordan de manglende oplysninger eller dokumenter kan tilvejebringes.

- (19) Virkningerne af registrering af en rettighed i et register bør også udelukkes fra denne forordnings anvendelsesområde. Det bør derfor være lovgivningen i den medlemsstat, hvor registret føres, der afgør, hvorvidt registreringen f. eks. har deklatorisk eller retsstiftende virkning. Når erhvervelsen af en rettighed i fast ejendom f.eks. kræver registrering i et register i henhold til loven i den medlemsstat, hvor registret føres, for at sikre et registers *erga omnes*-virkning eller for at beskytte en retlig transaktion, er det således denne medlemsstats lov, der bør afgøre tidspunktet for en sådan erhvervelse.
- (20) Denne forordning bør respektere de forskellige systemer for behandling af arvesager, der anvendes i medlemsstaterne. I denne forordning bør begrebet »ret« derfor fortolkes bredt, så det ikke kun omfatter domstole i ordets egentlige betydning, som udfører en retslig funktion, men også notarer eller tinglysningskontorer i visse medlemsstater, som i bestemte arvesager udøver en retslig funktion ligesom domstole, og de notarer og juridiske aktører, som i visse medlemsstater udøver en retslig funktion i en given arvesag ved en rets delegation af beføjelser. Enhver ret, som defineret i denne forordning, bør være bundet af de kompetenceregler, der er fastsat i denne forordning. Omvendt bør begrebet »ret« ikke omfatte en medlemsstats ikkejudicielle myndigheder, der i henhold til national lov er bemyndiget til at behandle arvespørgsmål, f.eks. notarerne i de fleste medlemsstater, som normalt ikke udøver en retslig funktion.
- (21) Denne forordning bør give alle notarer, der har adgang til at behandle arvesager i medlemsstaterne, mulighed for at udøve en sådan adgang. Hvorvidt notarerne i en given medlemsstat er bundet af kompetencereglerne i denne forordning bør afhænge af, om de falder ind under definitionen af »ret« i denne forordning.
- (22) Akter udstedt af notarer i arvesager i medlemsstaterne bør udbredes i henhold til denne forordning. Når notarer udøver en retslig funktion, er de bundet af kompetencereglerne, og de afgørelser, som de udsteder, bør udbredes efter bestemmelserne om anerkendelse, eksigibilitet og fuldbyrdelse af retsafgørelser. Når notarer ikke udøver en retslig funktion, er de ikke

bundet af kompetencereglerne, og de officielt bekræftede dokumenter, som de udsteder, bør udbredes efter bestemmelserne om officielt bekræftede dokumenter.

- (23) I betragtning af de europæiske borgeres stigende mobilitet og for at sikre korrekt retspleje i Unionen og sikre en reel tilknytning mellem arven og den medlemsstat, hvori kompetencen udøves, bør denne forordning bestemme, at det generelle tilknytningskriterium for fastlæggelsen af såvel kompetence som lovvalg bør være afdødes sædvanlige opholdssted på dødstidspunktet. For at fastlægge det sædvanlige opholdssted bør den myndighed, der behandler arvesagen, foretage en samlet vurdering af afdødes livsomstændigheder i årene forud for dødsfaldet og på dødstidspunktet under hensyn til alle relevante, faktiske forhold, især varigheden og lovligheden af afdødes tilstedeværelse i den pågældende stat samt vilkårene og baggrunden for denne tilstedeværelse. Det således fastlagte sædvanlige opholdssted bør vise en nær og stabil tilknytning til den pågældende stat under hensyntagen til denne forordnings specifikke mål.
- (24) I visse tilfælde kan det vise sig at være komplekst at fastlægge afdødes sædvanlige opholdssted. Et sådant tilfælde kan navnlig være, når afdøde af arbejdsmæssige eller økonomiske grunde havde slået sig ned i udlandet for at arbejde dér, nogle gange for længere tid, men havde bevaret en nær og stabil tilknytning til sit hjemland. I et sådant tilfælde kan afdøde, afhængigt af sagens omstændigheder, anses for stadig at have sit sædvanlige opholdssted i sit oprindelsesland, hvor centret for den pågældendes families livsudfoldelse og den pågældendes sociale liv befandt sig. Andre komplekse tilfælde kan være, når afdøde på skift boede i flere lande eller rejste fra land til land uden at have slået sig fast ned i noget land. Hvis afdøde var statsborger i et af disse lande eller havde alle sine vigtigste ejendele i et af disse lande, kunne den pågældendes nationalitet eller disse ejendes placering være en særlig faktor i forbindelse med den samlede vurdering af alle de faktiske omstændigheder.
- (25) Med hensyn til fastlæggelse af den lov, der finder anvendelse på arven, kan den myndighed, som behandler arven, i undtagelsestilfælde — når den afdøde f.eks. var flyttet til den stat, hvor vedkommende havde sit sædvanlige opholdssted, temmelig kort tid inden sin død, og alle sagens omstændigheder viser, at han var klart tættere tilknyttet en anden stat — konkludere, at den lov, som skal finde anvendelse på sagen, ikke bør være loven i den stat, hvor den afdøde havde sit sædvanlige opholdssted, men derimod loven i den stat, som den afdøde havde en klart tættere tilknytning til. Den klart tætteste tilknytning bør dog ikke anvendes som en subsidiær tilknytningsfaktor, hver gang fastlæggelse af den afdødes sædvanlige opholdssted på dødstidspunktet viser sig at være kompleks.

- (26) Intet i denne forordning bør forhindre en ret i at anvende mekanismer, der har til formål at bekæmpe omgåelse af loven som f.eks. *fraude à la loi* inden for international privatret.
- (27) Bestemmelserne i denne forordning er udformet med henblik på at sikre, at den myndighed, der behandler arvesagen, i de fleste situationer anvender sin egen lov. Denne forordning fastlægger derfor en række mekanismer, der finder anvendelse, når den afdøde har valgt, at det er loven i en medlemsstat, hvor den pågældende var statsborger, der skal anvendes på arven efter vedkommende.
- (28) En af disse mekanismer bør gøre det muligt for de berørte parter at indgå en værnetingsaftale til fordel for retterne i den medlemsstat, hvis lov er valgt. Det bør afgøres i det enkelte tilfælde, alt efter især det spørgsmål, der er omfattet af værnetingsaftalen, om aftalen skal indgås mellem alle de parter, der berørt af arvesagen, eller om nogle af dem kan aftale at indbringe et specifikt spørgsmål for den valgte ret i en situation, hvor denne rets afgørelse om spørgsmålet ikke vil berøre de øvrige parter arverettigheder.
- (29) Hvis en ret af egen drift indleder en arvesag, hvilket er tilfældet i visse medlemsstater, bør den pågældende ret afslutte behandlingen, hvis parterne er enige om at afgøre arvesagen udenretsligt ved forlig i den medlemsstat, hvis lov er valgt. Hvis en ret ikke af egen drift indleder arvesagen, bør denne forordning ikke hindre parterne i at afgøre arvesagen udenretsligt ved forlig f.eks. for en notar i en medlemsstat efter eget valg, såfremt dette er muligt i henhold til denne medlemsstats lov. Dette bør være tilfældet, selv om den lov, der finder anvendelse på arven, ikke er denne medlemsstats lov.
- (30) For at sikre, at retterne i alle medlemsstater kan udøve kompetence på samme grundlag for så vidt angår arven efter personer, der på dødstidspunktet ikke havde deres sædvanlige opholdssted i en medlemsstat, bør denne forordning på udtømmende vis i hierarkisk rækkefølge angive, på hvilket grundlag en sådan subsidiær kompetence kan udøves.
- (31) Navnlig med henblik på at afhjælpe situationer, hvor der ikke er adgang til domstolsprøvelse, bør der i denne forordning åbnes mulighed for *forum necessitatis*, således at retten i en medlemsstat i undtagelsestilfælde kan træffe afgørelse i en arvesag, der er nært knyttet til et tredjeland. Et sådant undtagelsestilfælde kan anses at foreligge, når det viser sig umuligt at føre en sag i det pågældende tredjeland, f.eks. på grund af borgerkrig, eller når den arveberettigede ikke med rimelighed kan forventes at anlægge eller føre en sag i dette land. Kompetence baseret på *forum necessitatis* bør imidlertid kun udøves, hvis sagen har tilstrækkelig tilknytning til den medlemsstat, hvor den ret, ved hvilken sagen er anlagt, er beliggende.
- (32) Af hensyn til arvinger og legatarer, der har deres sædvanlige opholdssted i en anden medlemsstat end den, hvor arvesagen behandles eller vil blive behandlet, bør denne forordning gøre det muligt for personer, der i henhold til den lov, der finder anvendelse på arven har ret til at fremsætte erklæringer om, hvorvidt de vedgår eller giver afkald på arven, legatet eller tvangsarven, eller erklæringer om begrænsning af deres hæftelse for gælden i boet, at fremsætte sådanne erklæringer i den form, som er fastsat i loven i den medlemsstat, hvor de har deres sædvanlige opholdssted, over for retterne i den pågældende medlemsstat. Dette bør ikke udelukke, at sådanne erklæringer kan fremsættes over for andre myndigheder i denne medlemsstat, der er kompetente til at modtage erklæringer i henhold til national lov. De, der vælger at benytte sig af denne mulighed for at fremsætte erklæringer i den medlemsstat, hvor de har deres sædvanlige opholdssted, bør selv underrette den ret eller myndighed, der behandler eller vil behandle arvesagen, om, at der findes sådanne erklæringer, inden for den frist, der er fastsat i den lov, der finder anvendelse på arven.
- (33) Det bør ikke være muligt for en person, der ønsker at begrænse sin hæftelse for gælden i boet, at gøre dette blot med en erklæring herom over for retterne eller andre kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor han har sit sædvanlige opholdssted, såfremt den lov, der finder anvendelse på arven, kræver, at han anlægger en specifik sag, f.eks. en opgørelse af boet, ved den kompetente ret. En erklæring, der fremsættes under sådanne omstændigheder af en person i den medlemsstat, hvor han har sit sædvanlige opholdssted, i den form, der er fastsat i denne medlemsstats lov, bør derfor ikke være formelt gyldig i henhold til denne forordning. Endvidere bør indledende processkrifter heller ikke anses for at være erklæringer i henhold til denne forordning.
- (34) Af hensyn til en harmonisk retspleje bør det undgås, at der træffes uforenelige retsafgørelser i forskellige medlemsstater. Med dette for øje bør denne forordning fastlægge almindelige retsplejeregler, der svarer til dem, der findes i andre EU-instrumenter vedrørende samarbejde på det civilretlige område.
- (35) En sådan retsplejeregulering er reglen om *litispens*, som vil finde anvendelse, hvis den samme arvesag indbringes for forskellige retter i forskellige medlemsstater. Reglen vil i givet fald fastlægge, hvilken ret der skal behandle arvesagen.

- (36) Eftersom arvesager i nogle medlemsstater kan behandles af ikkejudicielle myndigheder, f.eks. notarer, som ikke er bundet af kompetencereglerne i denne forordning, kan det ikke udelukkes, at et udenretsligt forlig og en retssag vedrørende den samme arv eller at to udenretslige forlig vedrørende den samme arv indledes parallelt i forskellige medlemsstater. I en sådan situation bør det være op til de berørte parter indbyrdes at aftale en fremgangsmåde, når de får kendskab til de parallelle sager. Hvis de ikke kan blive enige, bør de retter, der har kompetence i henhold til denne forordning, behandle og træffe afgørelse i arvesagen.
- (37) For at borgerne med fuld retssikkerhed kan nyde godt af de fordele, som det indre marked indebærer, bør denne forordning give dem mulighed for på forhånd at vide, hvilken lov der vil finde anvendelse på arven efter dem. Der bør indføres harmoniserede lovvalsregler for at undgå modstridende resultater. Hovedregelen bør sikre, at boet behandles efter en lov, der kan forudsiges, og som er nært tilknyttet boet. Af hensyn til retssikkerheden og for at undgå opdeling af arven bør denne lov omfatte hele arven, dvs. alle de ejendele, der udgør boet, uanset godernes art, og uanset om de befinder sig i en anden medlemsstat eller i et tredjeland.
- (38) Denne forordning bør sætte borgerne i stand til på forhånd at tilrettelægge arven efter sig ved at vælge den lov, der skal anvendes på arven. Dette valg bør begrænses til loven i et land, hvor de er statsborgere, for at sikre en tilknytning mellem afdøde og den valgte lov og for at undgå, at der vælges en lov med henblik på at lægge hindringer i vejen for berettigede forventninger hos personer, der er berettiget til tvangsarv.
- (39) Lovvalget bør være udtrykkeligt indeholdt i en erklæring i form af en dødsdisposition eller fremgå af en sådan dispositions bestemmelser. Et lovvalg kan anses for at fremgå af en sådan dødsdisposition, når den afdøde f.eks. i sin disposition har henvist til specifikke bestemmelser i loven i det land, hvor vedkommende var statsborger, eller på anden vis har nævnt denne lov.
- (40) Et lovvalg i henhold til denne forordning bør være gyldigt, selv om den valgte lov ikke indeholder bestemmelser om lovvalg i arvesager. Det bør imidlertid være den valgte lov, der fastslår den materielle gyldighed af selve det at foretage valget, dvs. hvorvidt den person, der traf valget, kan anses for at have forstået og samtykket i det, han foretog sig. Det samme bør gælde for en ændring eller en tilbagekaldelse af et lovvalg.
- (41) Med henblik på anvendelsen af denne forordning bør fastlæggelsen af en persons statsborgerskab eller flere statsborgerskaber løses som et præjudicielt spørgsmål. Spørgsmålet om fastlæggelsen af en persons statsborgerskab i et land falder uden for denne forordnings anvendelsesområde og er underlagt national lovgivning, herunder i givet fald internationale konventioner, under fuld overholdelse af Den Europæiske Unions almindelige principper.
- (42) Den lov, der udpeges som den lov, der finder anvendelse på arven, bør anvendes på arven fra arvefaldet til overdragelsen af ejendomsretten til de goder, der udgør boet, til de arveberettigede i henhold til den udpegede lov. Denne lov bør omfatte spørgsmål i forbindelse med bobehandlingen og hæftelse for gælden i boet. Betalingen af gæld i boet kan især afhængigt af den lov, der finder anvendelse på arven, omfatte hensyntagen til en specifik rangordning af kreditorerne.
- (43) Kompetencereglerne som fastsat i denne forordning kan i visse tilfælde føre til en situation, hvor den ret, der er kompetent til at træffe afgørelse i arvesagen, ikke anvender sin egen lov. Når den situation opstår i en medlemsstat, ifølge hvis lov det er obligatorisk at udpege en bobestyrer, bør denne forordning gøre det muligt for en ret, som en sag indbringes for, i den pågældende medlemsstat at udpege en eller flere sådanne bobestyrere i henhold til sin egen lov. Dette bør ikke berøre et eventuelt valg truffet af parterne om at afgøre arvesagen udenretsligt ved forlig i en anden medlemsstat, hvor dette er muligt i henhold til denne medlemsstats lov. For at sikre problemfri koordinering mellem den lov, der finder anvendelse på arvesagen, og loven i den medlemsstat, hvor den udpegende ret befinder sig, bør retten udpege den eller de personer, der ville være berettiget til at optræde som bobestyrer i henhold til den lov, der finder anvendelse på arvesagen, såsom f.eks. den testamentsindsatte bobestyrer eller arvingerne selv eller, hvis den lov, der finder anvendelse på arvesagen, foreskriver det, en tredjepart som bobestyrer. Retterne kan dog i særlige tilfælde, hvor loven kræver det, udpege en tredjepart som bobestyrer, selv om dette ikke er foreskrevet i den lov, der finder anvendelse på arvesagen. Såfremt afdøde havde indsat en bobestyrer i sit testamente, kan denne person ikke fratages sine beføjelser, medmindre den lov, der finder anvendelse på arvesagen, tillader, at mandatet ophører.
- (44) De beføjelser, som udøves af bobestyrere, der er udpeget i den medlemsstat, hvor sagen anlægges, bør være de beføjelser, de kan udøve i henhold til den lov, der finder anvendelse på arvesagen. Hvis f.eks. arvingen udpeges til bobestyrer, bør denne således have de beføjelser til at forvalte boet, som en arving har i henhold til den pågældende lov. Såfremt de bobestyrerbeføjelser,

- som kan udøves i medfør af den lov, der finder anvendelse på arven, ikke er tilstrækkelige til at bevare boets goder eller beskytte kreditorernes rettigheder eller de rettigheder, som andre personer, der har stillet garanti for den afdødes gæld, har, kan den eller de bobestyrere, der er udpeget i den medlemsstat, hvor sagen er anlagt, på et residuelt grundlag udøve de bobestyrerbeføjelser, som loven i den pågældende medlemsstat giver mulighed for til det formål. Sådanne residuelle beføjelser kunne f.eks. omfatte det at opstille en liste over boets goder og gæld i boet, underrette kreditorerne om arvefaldet og opfordre dem til at fremsætte deres krav samt at træffe foreløbige, herunder sikrende, retsmidler, med det formål at bevare boets goder. De handlinger, som en bobestyrer foretager i kraft af disse residuelle beføjelser, bør være i overensstemmelse med den lov, der finder anvendelse på arven, for så vidt angår overdragelsen af ejendomsretten til de goder, der udgør arven, herunder transaktioner foretaget af de arveberettigede før udpegelsen af bobestyreren, hæftelsen for boets gæld samt de arveberettigedes rettigheder, herunder i givet fald retten til at vedgå sig eller give afkald på arven. Sådanne handlinger vil f.eks. kun kunne medføre afhændelse af goder eller betaling af gæld, såfremt dette er tilladt i henhold til den lov, der finder anvendelse på arven. Såfremt udpegelsen af en tredjepart som bobestyrer i medfør af den lov, der finder anvendelse på arven, medfører ændringer i arvingernes hæftelse, bør en sådan ændring i hæftelsen respekteres.
- (45) Denne forordning bør ikke være til hinder for, at kreditorer, f.eks. via en repræsentant, kan træffe yderligere foranstaltninger, som eventuelt er til rådighed i medfør af national lov, i givet fald, i overensstemmelse med de relevante EU-instrumenter med henblik på at sikre deres rettigheder.
- (46) Denne forordning bør gøre det muligt at underrette potentielle kreditorer i andre medlemsstater, hvor goderne befinder sig, om arvefaldet. I forbindelse med anvendelsen af denne forordning bør det derfor overvejes at etablere en mekanisme, eventuelt ved hjælp af e-justice portalen, hvis dette er hensigtsmæssigt, med henblik på at gøre det muligt for potentielle kreditorer i andre medlemsstater at få adgang til de relevante oplysninger, således at de kan fremsætte deres krav.
- (47) Den lov, der finder anvendelse på arven, bør fastlægge, hvem de arveberettigede er i en given arvesag. Begrebet »arveberettigede« vil i de fleste lovgivninger omfatte arvinger og legatarer samt personer, der er berettiget til tvangsarv, selv om f.eks. legatarers retsstilling ikke er ens i alle lovgivninger. I henhold til nogle lovgivninger kan legataren modtage en direkte andel af boet, mens legataren i henhold til andre lovgivninger kun kan erhverve et krav over for arvingerne.
- (48) For at sikre retssikkerhed for personer, der på forhånd ønsker at planlægge arven efter sig, bør denne forordning fastsætte en særlig lovvalgsregel vedrørende antagelighed og materiel gyldighed af dødsdispositioner. For at sikre en ensartet anvendelse af denne regel bør det i denne forordning angives, hvilke elementer der bør anses for at være elementer, der vedrører materiel gyldighed. Undersøgelsen af den materielle gyldighed af en dødsdisposition kan føre til den konklusion, at den pågældende dødsdisposition ikke har retskraft.
- (49) En aftale om arv er en form for dødsdisposition, hvis antagelighed og anerkendelse varierer i medlemsstaterne. For at gøre det lettere at få arverettigheder, der er erhvervet som følge af en aftale om arv, anerkendt i en medlemsstat, bør denne forordning fastsætte, hvilken lov der skal finde anvendelse på antageligheden af sådanne aftaler om arv, deres materielle gyldighed og deres bindende virkninger mellem parterne, herunder betingelserne for deres opløsning.
- (50) Den lov, der i henhold til denne forordning finder anvendelse på antageligheden og den materielle gyldighed af en dødsdisposition og, for så vidt angår aftaler om arv, på de bindende virkninger mellem parterne, bør ikke berøre rettighederne for en person, som i henhold til den lov, der finder anvendelse på arven, har ret til tvangsarv eller en anden rettighed, som vedkommende ikke kan fratages af den person, hvis bo er involveret.
- (51) Når der i denne forordning henvises til den lov, der skulle anvendes på arven efter den person, der har foretaget en dødsdisposition, hvis vedkommende var afgået ved døden på den dag, hvor dispositionen alt efter omstændighederne blev foretaget, ændret eller tilbagekaldt, bør en sådan henvisning forstås som en henvisning til enten loven i det land, hvor den berørte person den pågældende dag havde sit sædvanlige opholdssted, eller, hvis personen har foretaget et lovvalg i henhold til denne forordning, loven i det land, hvor vedkommende den pågældende dag var statsborger.
- (52) Denne forordning bør regulere gyldigheden for så vidt angår formen af alle dødsdispositioner, der er udfærdiget skriftligt, ved hjælp af bestemmelser, der er i overensstemmelse med bestemmelserne i Haagerkonventionen af 5. oktober 1961 om lovkonflikter vedrørende formen for testamentariske dispositioner. Når det afgøres, hvorvidt en given dødsdisposition er formelt gyldig i henhold til denne forordning, bør den kompetente myndighed lade en svigagtig etablering af et internationalt element for at omgå bestemmelserne om den formelle gyldighed ude af betragtning.

- (53) I denne forordning bør enhver bestemmelse, der begrænser de tilladte former for dødsdisposition ved henvisning til visse personlige forhold hos den person, der foretager dispositionen, som f.eks. dennes alder, anses for at vedrøre formen. Dette bør ikke fortolkes således, at den lov, der finder anvendelse på den formelle gyldighed af en dødsdisposition i henhold til denne forordning, bør fastsætte, hvorvidt en mindreårig har habilitet til at foretage en dødsdisposition eller ej. Den pågældende lov bør udelukkende fastsætte, hvorvidt et personligt forhold, som f.eks. mindreårighed, bør afskære en person fra at foretage en dødsdisposition i en bestemt form.
- (54) Af økonomiske, familiemæssige eller sociale hensyn er visse former for fast ejendom, virksomheder og andre særlige kategorier af goder omfattet af særlige bestemmelser i den medlemsstat, hvor de befinder sig, som indebærer begrænsninger, der vedrører eller berører arven med hensyn til disse goder. Denne forordning bør sikre, at sådanne særlige bestemmelser finder anvendelse. Denne undtagelse fra den lov, der skal anvendes på arven, bør imidlertid fortolkes strengt, hvis den skal være forenelig med forordningens overordnede mål. Derfor kan hverken lovvalgsregler, hvorefter der gælder en anden lov for fast ejendom end den, der finder anvendelse på løsøre, eller bestemmelser, som medfører en højere tvangsarv end den, der følger af den lov, der skal anvendes på arven i henhold til denne forordning, anses for særlige bestemmelser, der indebærer begrænsninger, der vedrører eller berører arven med hensyn til bestemte goder.
- (55) Med henblik på at sikre en ensartet behandling af en situation, hvor der hersker usikkerhed om, i hvilken rækkefølge to eller flere personer, hvis arv er underlagt forskellige love, døde, bør denne forordning fastsætte en bestemmelse om, at ingen af de afdøde bør have rettigheder i forhold til arven fra den anden eller de andre.
- (56) I nogle tilfælde er der ingen arveberettigede til et bo. Disse situationer er ikke reguleret på samme måde i de forskellige lovgivninger. I henhold til nogle lovgivninger kan staten gøre krav på den forladte arv som arving uanset godernes geografiske placering. I henhold til andre lovgivninger kan staten kun tilegne sig de goder, der befinder sig på dens område. Denne forordning bør derfor omfatte en bestemmelse om, at anvendelsen af den lov, der finder anvendelse på arven, ikke bør være til hinder for, at en medlemsstat ifølge egen lov kan tilegne sig goder, der befinder sig på dens område. For at sikre, at denne bestemmelse ikke er til skade for boets kreditorer, bør der imidlertid tilføjes en bestemmelse om, at boets kreditorer bør kunne søge deres krav fyldestgjort i hele arvens goder uanset den geografiske placering.
- (57) De lovvalgsregler, der er fastsat i denne forordning, kan føre til anvendelsen af et tredjelands lov. I sådanne tilfælde bør der tages hensyn til de internationalprivatretnlige regler i den pågældende tredjelands lov. Hvis disse bestemmelser foreskriver *renvoi* enten til en medlemsstats lov eller til loven i et tredjeland, der vil anvende sin egen lov på arven, bør denne *renvoi* accepteres med henblik på at sikre international overensstemmelse. *Renvoi* bør imidlertid ikke anvendes i situationer, hvor den afdøde har truffet et lovvalg til fordel for loven i et tredjeland.
- (58) Når det er begrundet i almene hensyn, bør det i ekstraordinære tilfælde være muligt for medlemsstaternes retter og andre kompetente myndigheder, der behandler arvesager, at undlade at anvende visse bestemmelser i fremmed ret, når det i en konkret sag ville være klart uforeneligt med grundlæggende retsprincipper (*ordre public*) i den pågældende medlemsstat at anvende disse bestemmelser. Retterne og andre kompetente myndigheder bør imidlertid ikke kunne anvende denne *ordre public*-undtagelse for at undlade at anvende loven i en anden stat eller afvise at anerkende eller i givet fald acceptere eller fuldbyrde en retsafgørelse, et officielt bekræftet dokument eller et retsforlig fra en anden medlemsstat, når dette ville stride mod Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, særlig artikel 21, som forbyder enhver form for forskelsbehandling.
- (59) I lyset af denne forordnings overordnede mål, nemlig gensidig anerkendelse af retsafgørelser truffet i medlemsstaterne i arvesager, uanset om sådanne retsafgørelser er truffet i tvistige eller ikketvistige retssager, bør denne forordning fastsætte bestemmelser om anerkendelse, eksigibilitet og fuldbyrdelse af retsafgørelser, der svarer til bestemmelser i andre EU-instrumenter vedrørende samarbejde på det civilretlige område.
- (60) For at tage hensyn til de forskellige systemer for behandling af arvesager i medlemsstaterne bør denne forordning sikre accept og eksigibilitet i alle medlemsstater af officielt bekræftede dokumenter i en arvesag.
- (61) Officielt bekræftede dokumenter bør have samme beviskraft i en anden medlemsstat, som de har i domsstaten, eller de mest sammenlignelige virkninger. Fastlæggelse af beviskraft for et bestemt officielt bekræftet dokument i en anden medlemsstat eller af de mest sammenlignelige virkninger bør ske under henvisning til arten og omfanget af det officielt bekræftede dokumentets beviskraft i domsstaten. Det vil derfor afhænge af domsstatens lov, hvilken beviskraft et givent officielt bekræftet dokument har i en anden medlemsstat.

- (62) »Ægtheden« af et officielt bekræftet dokument bør være et selvstændigt begreb, der bør omfatte forhold som dokumentets autenticitet, formelle krav til dokumentet, beføjelser for den myndighed, der har udfærdiget dokumentet, og den procedure, hvorefter dokumentet er udfærdiget. Det bør også omfatte de faktuelle forhold, som den berørte myndighed registrerer i det officielt bekræftede dokument, f.eks. at de angivne parter har givet møde for myndigheden på den angivne dato, og at de har afgivet de anførte erklæringer. En part, som ønsker at anfægte ægtheden af et officielt bekræftet dokument, bør gøre det for den kompetente ret i den medlemsstat, der har oprettet det officielt bekræftede dokument, i henhold til loven i samme medlemsstat.
- (63) Begrebet »retshandler eller retlige forhold, der er registreret i et officielt bekræftet dokument« bør fortolkes som en henvisning til det materielle indhold, der er registreret i det officielt bekræftede dokument. De retshandler, der er registreret i et officielt bekræftet dokument, kunne f. eks. være en aftale mellem parterne om fordeling af arven, eller det kunne være et testamente, en aftale om arv eller en anden viljeserklæring. De retlige forhold kunne f.eks. være fastlæggelsen af arvingerne og andre arveberettigede efter den lov, der finder anvendelse på arven, deres respektive andele og eksistensen af tvangsarv eller andre forhold som fastsat i den lov, der finder anvendelse på arven. En part, som ønsker at anfægte retshandler eller retlige forhold, der er registreret i et officielt bekræftet dokument, bør gøre det for de retter, som har kompetence i medfør af denne forordning, og som bør træffe afgørelse om anfægtelsen i henhold til den lov, der finder anvendelse på arven.
- (64) Hvis et spørgsmål vedrørende retshandler eller retlige forhold, der er registreret i et officielt bekræftet dokument, rejses som et bispørgsmål i en retssag ved en ret i en medlemsstat, bør denne ret have kompetence til at afgøre spørgsmålet.
- (65) Et officielt bekræftet dokument, der anfægtes, bør ikke have beviskraft i en anden medlemsstat end domsstaten, så længe anfægtelsen verserer. Hvis anfægtelsen kun vedrører et specifikt spørgsmål angående retshandler eller retlige forhold, der er registreret i et officielt bekræftet dokument, bør det anfægtede officielle bekræftede dokument ikke have beviskraft i en anden medlemsstat end i domsstaten for så vidt angår det anfægtede spørgsmål, så længe anfægtelsen verserer. Et officielt bekræftet dokument, der som følge af en anfægtelse er blevet erklæret ugyldigt, bør ikke længere have nogen beviskraft.
- (66) En myndighed, som i forbindelse med anvendelsen af denne forordning forelægges to uforenelige officielt bekræftede dokumenter, bør under hensyntagen til omstændighederne ved den specifikke sag tage stilling til, hvilket af de officielt bekræftede dokumenter der i givet fald skal have forrang. Hvis det på baggrund af omstændighederne ikke er klart, hvilket af de officielle bekræftede dokumenter der i givet fald skal have forrang, bør spørgsmålet afgøres af de retter, der er kompetente i henhold til denne forordning, eller, hvis spørgsmålet rejses som et bispørgsmål i en retssag, den ret, ved hvilken sagen er anlagt. I tilfælde af uforenelighed mellem et officielt bekræftet dokument og en retsafgørelse, bør der tages hensyn til grundene til ikke at anerkende en retsafgørelse i henhold til denne forordning.
- (67) Med henblik på en hurtig, gnidningsfri og effektiv afvikling af en arvesag med grænseoverskridende virkninger i Unionen bør arvinger, legatarer, testamentsindsatte bobestyrer eller bobestyrer have mulighed for let at dokumentere deres status og/eller rettigheder samt beføjelser i en anden medlemsstat, f.eks. i en medlemsstat, hvor boets ejendele befinder sig. Med henblik herpå bør denne forordning omfatte en bestemmelse om indførelse af et ensartet bevis, det europæiske arvebevis (herefter »beviset«), som udstedes til brug i en anden medlemsstat. Af hensyn til nærhedsprincippet bør dette bevis ikke træde i stedet for interne dokumenter, der findes tilsvarende formål i medlemsstaterne.
- (68) Den myndighed, der udsteder beviset, bør tage hensyn til de formaliteter, der er nødvendige i forbindelse med registrering af fast ejendom i den medlemsstat, hvor registret føres. Med henblik herpå bør denne forordning indeholde bestemmelser om udveksling af oplysninger om sådanne formaliteter medlemsstaterne imellem.
- (69) Anvendelse af beviset bør ikke være obligatorisk. Dette betyder, at personer, der har ret til at ansøge om et bevis, ikke bør være forpligtet til at gøre dette, men frit bør kunne anvende de øvrige instrumenter, der er til rådighed i henhold til denne forordning (retsafgørelser, officielt bekræftede dokumenter og retsforlig). En myndighed eller person, som har fået forelagt et bevis, der er udstedt i en anden medlemsstat, bør imidlertid ikke kunne anmode om, at en retsafgørelse, et officielt bekræftet dokument eller et retsforlig fremlægges i stedet for beviset.
- (70) Beviset bør udstedes i den medlemsstat, hvis retter er kompetente i henhold til denne forordning. Medlemsstaterne bør i deres interne lovgivning fastsætte, hvilke myndigheder der har kompetence til at udstede beviset, dvs. enten retter som defineret i denne forordning eller andre myndigheder med kompetence til at behandle arveretlige spørgsmål, f.eks. notarer. Medlemsstaterne bør også i deres interne lovgivning fastsætte, om den udstedende myndighed kan inddrage andre kompetente organer i udstedelsesprocessen, f.eks. organer, der er kompetente til at modtage en erklæring på tro og love i stedet for en erklæring under ed. Medlemsstaterne bør

give Kommissionen relevante oplysninger vedrørende deres udstedende myndigheder, således at disse oplysninger kan gøres offentligt tilgængelige.

(71) Beviset bør have samme virkning i alle medlemsstater. Det bør ikke i sig selv være et eksigibelt dokument, men bør have beviskraft, og det bør forudsættes, at beviset nøjagtigt godtgør de elementer, der er fastsat i henhold til den lov, der finder anvendelse på arven, eller i henhold til en hvilken som helst anden lov, der finder anvendelse på specifikke forhold, f.eks. den materielle gyldighed af dødsdispositioner. Bevisets beviskraft bør ikke omfatte elementer, der ikke er underlagt denne forordning, som f.eks. spørgsmålet om slægtskab eller spørgsmålet om, hvorvidt et bestemt aktiv tilhørte afdøde eller ikke. Enhver person, der foretager udbetalinger eller overdrager boets ejendele til en person, der i beviset er angivet som berettiget til at acceptere disse betalinger eller ejendele som arving eller legatar, bør ydes den nødvendige beskyttelse, hvis vedkommende handlede i god tro i tillid til, at de oplysninger, der er attesteret i beviset, er korrekte. Den samme beskyttelse bør ydes til enhver person, som i tillid til, at de oplysninger, der er attesteret i beviset, er korrekte, køber eller modtager boets ejendele fra en person, der i beviset er angivet som berettiget til at disponere over sådanne ejendele. Denne beskyttelse bør sikres, hvis der forelægges bekræftede genparter, der stadig er gyldige. Hvorvidt tredjemand's erhvervelse af ejendom på denne måde er gyldig, bør ikke fastsættes i denne forordning.

(72) Den kompetente myndighed bør udstede beviset efter anmodning. Originalen bør forblive hos den udstedende myndighed, som bør udstede en eller flere bekræftede genparter til ansøgeren og til enhver anden person, som kan dokumentere en legitim interesse. Dette bør ikke udelukke, at en medlemsstat i henhold til sine nationale regler om aktindsigt kan tillade, at genparter af beviset videregives til medlemmer af offentligheden. Denne forordning bør give mulighed for at appellere afgørelser truffet af den udstedende myndighed, herunder afgørelser om at nægte at udstede et bevis. Når beviset berigtiges, ændres eller trækkes tilbage, bør den udstedende myndighed meddele dette til de personer, som der er udstedt bekræftede genparter til, for at undgå misbrug af sådanne genparter.

(73) Respekten for de internationale forpligtelser, som medlemsstaterne har indgået, indebærer, at denne forordning ikke bør berøre anvendelsen af de internationale konventioner, som en eller flere medlemsstater er parter i på tidspunktet for denne forordnings vedtagelse. De medlemsstater, der er kontraherende parter i Haagerkonventionen af 5. oktober 1961 om lovkonflikter vedrørende formen for testamentariske dispositioner, bør således fortsat kunne anvende bestemmelserne i konventionen i stedet for bestemmelserne i denne forordning med hensyn til den formelle gyldighed af testamenter og fælles testamenter. Overensstemmelse med

denne forordnings overordnede mål kræver dog, at den mellem medlemsstaterne har forrang frem for konventioner, der udelukkende er indgået mellem to eller flere medlemsstater, for så vidt sådanne konventioner vedrører områder, der er omfattet af denne forordning.

(74) Denne forordning bør ikke være til hinder for, at de medlemsstater, der er parter i konventionen af 19. november 1934 mellem Danmark, Finland, Island, Norge og Sverige, der indeholder internationalprivatretnlige bestemmelser om arv, testamenter og dødsboskifte, kan fortsætte med at anvende visse bestemmelser i denne konvention, som ændret ved den mellemstatslige overenskomst mellem disse stater.

(75) For at lette anvendelsen af denne forordning bør der indføres en forpligtelse for medlemsstaterne til at meddele visse oplysninger om deres lovgivning og procedurer vedrørende arveret inden for rammerne af det europæiske retlige netværk på det civil- og handelsretlige område oprettet ved Rådets beslutning 2001/470/EF⁽¹⁾. For at alle oplysninger, der er relevante for den praktiske anvendelse af denne forordning, kan blive offentliggjort rettidigt i *Den Europæiske Unions Tidende*, bør medlemsstaterne også give meddelelse til Kommissionen herom, før denne forordning finder anvendelse.

(76) Ligeledes for at lette anvendelsen af denne forordning og for at muliggøre brugen af moderne kommunikationsteknologi bør der benyttes standardformularer til de attester, der skal fremlægges i forbindelse med en anmodning om, at en retsafgørelse, et officielt bekræftet dokument eller et retsforlig erklæres for eksigibelt, samt til en anmodning om et europæisk arvebevis og til selve beviset.

(77) Ved beregningen af de frister og tidsrum, der er fastsat i nærværende forordning bør Rådets forordning (EØF, Euratom) nr. 1182/71 af 3. juni 1971 om fastsættelse af regler om tidsfrister, datoer og tidspunkter⁽²⁾ finde anvendelse.

(78) For at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af denne forordning bør Kommissionen tillægges gennemførelsesbeføjelser for så vidt angår udarbejdelse og senere ændring af tekster og formularer vedrørende afgørelser om eksigibilitet af retsafgørelser, retsforlig og officielt bekræftede dokumenter samt det europæiske arvebevis. Sådanne beføjelser bør udøves i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU)

⁽¹⁾ EFT L 174 af 27.6.2001, s. 25.

⁽²⁾ EFT L 124 af 8.6.1971, s. 1.

nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser⁽¹⁾.

- (79) Rådgivningsproceduren bør anvendes til vedtagelse af gennemførelsesretsakter vedrørende udarbejdelse og senere ændring af de attester og formularer, der er fastsat i denne forordning, efter proceduren i artikel 4 i forordning (EU) nr. 182/2011.
- (80) Målene for denne forordning, nemlig den frie bevægelighed for personer, borgernes forhåndstilrettelæggelse af arven efter sig i en EU-kontekst og beskyttelsen af arvingers og legatarers og afdødes nærtstående samt boets kreditorers rettigheder, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne og kan derfor på grund af denne forordnings omfang og virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.
- (81) Denne forordning respekterer de grundlæggende rettigheder og overholder de principper, der er nedfældet i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Denne forordning skal anvendes af medlemsstaternes retter og andre kompetente myndigheder under fuld overholdelse af disse rettigheder og principper.
- (82) I medfør af artikel 1 og 2 i protokol nr. 21 om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, deltager disse medlemsstater ikke i vedtagelsen af denne forordning, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Det Forenede Kongerige og Irland. Dette berører dog ikke Det Forenede Kongeriges og Irlands mulighed for efter vedtagelsen at meddele, at de ønsker at acceptere denne forordning i medfør af artikel 4 i nævnte protokol.
- (83) I medfør af artikel 1 og 2 i protokol (nr. 22) om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af denne forordning, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

KAPITEL I

ANVENDELSESOMRÅDE OG DEFINITIONER

Artikel 1

Anvendelsesområde

1. Denne forordning finder anvendelse på arv. Den finder ikke anvendelse på spørgsmål vedrørende skat, told eller administrative anliggender.
2. Denne forordning finder ikke anvendelse på:
 - a) fysiske personers retlige status samt familieforhold og forhold, der ifølge den lov, der finder anvendelse på sådanne forhold, anses for at have tilsvarende virkninger
 - b) fysiske personers rets- og handleevne, jf. dog artikel 23, stk. 2, litra c), og artikel 26
 - c) spørgsmål vedrørende fysiske personers forsvinden, fravær eller formodede død
 - d) spørgsmål vedrørende formueforholdet mellem ægtefæller og formueforholdet i forhold, der ifølge den lov, der finder anvendelse på sådanne forhold, anses for at have virkninger svarende til et ægteskabs
 - e) underholdspligt, bortset fra underholdspligt som følge af dødsfald
 - f) den formelle gyldighed af mundtlige dødsdispositioner
 - g) rettigheder og goder, der opstår eller overdrages på anden måde end ved arv, f.eks. i form af gaver, sameje mellem flere personer med begunstiggelse af længstlevende, pensionsordninger, forsikringspolicer og lignende ordninger, jf. dog artikel 23, stk. 2, litra i)
 - h) spørgsmål, der er omfattet af reglerne for selskaber, foreninger og andre juridiske personer, såsom klausuler i stiftelsesoverenskomster og vedtægter for selskaber, foreninger og andre juridiske personer, som bestemmer, hvem andelene tilfalder i tilfælde af et medlems død

⁽¹⁾ EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13.

- i) afvikling, nedlæggelse og fusion af selskaber, foreninger og andre juridiske personer
- j) oprettelse, forvaltning eller afvikling af truster
- k) arten af tinglige rettigheder, og
- l) enhver registrering i et register af rettigheder i fast ejendom eller løsøre, herunder de lovmæssige krav til en sådan registrering, samt virkningerne af registrering eller manglende registrering af sådanne rettigheder i et register.
- f) »fuldbyrdesstat«: den medlemsstat, hvori retsafgørelsen, retsforliget eller det officielt bekræftede dokument søges erklæret for eksigibel(t) eller søges fuldbyrdet
- g) »retsafgørelse«: enhver afgørelse på det arveretlige område truffet af en ret i en medlemsstat, uanset hvordan afgørelsen betegnes, såsom en afgørelse om fastsættelse af sagsomkostninger, som foretages af en embedsmand ved retten
- h) »retsforlig«: et forlig vedrørende arv, der er godkendt af en ret eller indgået for en ret under en retssag

Artikel 2

Adgang til at behandle arveretlige spørgsmål i medlemsstaterne

Denne forordning vedrører ikke medlemsstaternes myndigheds adgang til at behandle arveretlige spørgsmål.

Artikel 3

Definitioner

1. I denne forordning forstås ved:
 - a) »arv«: enhver form for overgang af goder, rettigheder og forpligtelser ved dødsfald, hvad enten det drejer sig om en viljesbestemt overførsel ved dødsdisposition eller om overgang ved arv efter loven
 - b) »aftale om arv«: en aftale, herunder en aftale, der er resultatet af gensidige testamenter, der — med eller uden vederlag — skaber, ændrer eller ophæver rettigheder i det eller de forventede boer for en eller flere parter i pagten
 - c) »fælles testamente«: testamente, der er oprettet i ét dokument af to eller flere personer
 - d) »dødsdisposition«: et testamente, et fælles testamente eller en aftale om arv
 - e) »domsstaten«: den medlemsstat, hvori retsafgørelsen er truffet, retsforliget er godkendt eller indgået, det officielt bekræftede dokument er oprettet eller det europæiske arvebevis er udstedt
 - i) »officielt bekræftet dokument«: et dokument vedrørende arv, der er udstedt eller registreret som et officielt bekræftet dokument i en medlemsstat, hvor den officielle bekræftelse:
 - i) vedrører underskriften og dokumentets indhold, og
 - ii) er foretaget af en offentlig myndighed eller et andet organ, som er bemyndiget hertil af domsstaten.
2. I denne forordning omfatter begrebet »ret« enhver judiciel myndighed og alle andre myndigheder og juridiske aktører med kompetence i arvesager, som udøver en retslig funktion eller handler i henhold til en judiciel myndigheds delegation af beføjelser eller handler under en judiciel myndigheds kontrol, såfremt sådanne andre myndigheder eller juridiske aktører giver garantier med hensyn til upartiskhed og parternes ret til at blive hørt, og såfremt deres retsafgørelser i henhold til loven i den medlemsstat, hvor de har deres virke:
 - a) kan gøres til genstand for anke eller fornyet prøvelse ved en judiciel myndighed, og
 - b) har tilsvarende retskraft og retsvirkning som en retsafgørelse truffet af en judiciel myndighed i samme sag.

Medlemsstaterne giver Kommissionen meddelelse om de andre myndigheder og juridiske aktører, der er omhandlet i første afsnit, i overensstemmelse med artikel 79.

KAPITEL II

KOMPETENCE

Artikel 4

Generel kompetence

Retterne i den medlemsstat, hvor den afdøde havde sit sædvanlige opholdssted på dødstidspunktet, er kompetente til at træffe afgørelse om hele arven.

Artikel 5

Aftale om værneting

1. Når den lov, som den afdøde har valgt til at finde anvendelse på arven efter sig i henhold til artikel 22, er en medlemsstats lov, kan de berørte parter aftale, at en ret eller retterne i denne medlemsstat, skal have enekompetence til at træffe afgørelse om ethvert arvespørgsmål.

2. En sådan aftale om værneting skal indgås skriftligt, dateres og underskrives af de berørte parter. Med »skriftligt«⁶ sidestilles enhver elektronisk meddelelse, som varigt dokumenterer aftalen.

Artikel 6

Erklæring af inkompetence i tilfælde af et lovvalg

Når den lov, som den afdøde har valgt til at finde anvendelse på arven efter sig i henhold til artikel 22, er loven i en medlemsstat:

- a) kan den ret, ved hvilken sagen er anlagt i medfør af artikel 4 eller artikel 10, efter anmodning fra en af parterne i sagen erklære sig inkompetent, hvis den mener, at retterne i den medlemsstat, hvis lov er valgt, er bedre egnet til at træffe afgørelse i arvesagen i betragtning af de praktiske omstændigheder i forbindelse med arvesagen, f.eks. parternes sædvanlige opholdssted og det sted, hvor goderne befinder sig, eller
- b) skal den ret, ved hvilken sagen er anlagt i medfør af artikel 4 eller artikel 10, erklære sig inkompetent, hvis parterne i sagen i overensstemmelse med artikel 5 har aftalt at tillægge en ret eller retterne i den medlemsstat, hvis lov er valgt, kompetence.

Artikel 7

Kompetence i tilfælde af et lovvalg

Retterne i den medlemsstat, hvis lov var valgt af den afdøde i medfør af artikel 22, er kompetente til at træffe afgørelse i arvesagen, hvis:

- a) en ret, ved hvilken sagen tidligere er anlagt, har erklæret sig inkompetent i samme sag i medfør af artikel 6
- b) parterne i sagen i overensstemmelse med artikel 5 har aftalt at tillægge en ret eller retterne i den pågældende medlemsstat kompetence, eller
- c) parterne i sagen udtrykkeligt har accepteret, at den ret, ved hvilken sagen er anlagt, er kompetent.

Artikel 8

Afslutning af sager, der behandles af egen drift, i tilfælde af et lovvalg

En ret, der af egen drift har indledt en arvesag i medfør af artikel 4 eller artikel 10, afslutter behandlingen, hvis parterne i sagen har indgået en aftale om at afgøre arvesagen udenretsligt i mindelighed i den medlemsstat, hvis lov den afdøde har valgt i medfør af artikel 22.

Artikel 9

Kompetence baseret på fremmøde

1. Når det under en retssag ved retten i en medlemsstat, der udøver sin kompetence i medfør af artikel 7, viser sig, at ikke alle parter i sagen var part i aftalen om værneting, udøver retten fortsat sin kompetence, hvis de parter i sagen, der ikke var part i aftalen, giver møde i retten uden at bestride dens kompetence.

2. Hvis den i stk. 1 omhandlede rets kompetence bestrides af de parter i sagen, som ikke var part i aftalen, erklærer retten sig inkompetent.

I så fald har de retter, som er kompetente i medfør af artikel 4 eller artikel 10, kompetence til at træffe afgørelse i arvesagen.

Artikel 10

Subsidiær kompetence

1. Når den afdøde på dødstidspunktet ikke havde sit sædvanlige opholdssted i en medlemsstat, er retterne i en medlemsstat, hvor goder i boet befinder sig, alligevel kompetente til at træffe afgørelse om hele arven, for så vidt:

- a) den afdøde var statsborger i denne medlemsstat på dødstidspunktet, eller subsidiært,

- b) den afdøde havde sit foregående sædvanlige opholdssted i denne medlemsstat, og der ved sagens anlæggelse ved retten ikke er gået en periode på mere end fem år, efter at dette sædvanlige opholdssted blev ændret.

2. Når ingen ret i en medlemsstat har kompetence i medfør af stk. 1, er retterne i den medlemsstat, hvor goder i boet befinder sig, alligevel kompetente til at træffe afgørelse om disse goder.

Artikel 11

Forum necessitatis

Hvis ingen ret i en medlemsstat er kompetent i medfør af andre bestemmelser i denne forordning, kan en medlemsstats retter i undtagelsestilfælde træffe afgørelse i arvesagen, hvis en sag ikke med rimelighed kan anlægges eller føres eller viser sig umulig at føre i et tredjeland, hvortil sagen har nær tilknytning.

Sagen skal have en tilstrækkelig tilknytning til den medlemsstat, hvor den ret, ved hvilken sagen er anlagt, er beliggende.

Artikel 12

Begrænsning af sager

1. Når arven omfatter goder, der befinder sig i et tredjeland, kan den ret, ved hvilken arvesagen er anlagt, og som skal træffe afgørelse i sagen, efter anmodning fra en af parterne beslutte ikke at træffe afgørelse om et eller flere af disse goder, hvis det kan forventes, at rettens afgørelse om disse goder ikke vil blive anerkendt og i givet fald ikke vil blive erklæret for eksigibel i det pågældende tredjeland.

2. Stk. 1 berører ikke parternes ret til at begrænse omfanget af sagen i henhold til loven i den medlemsstat, hvor den ret, ved hvilken sagen er anlagt, er beliggende.

Artikel 13

Vedgåelse af eller afkald på arv, legat eller tvangsarv

Ud over den ret, som er kompetent til at træffe afgørelse i arvesagen i medfør af denne forordning, er retterne i den medlemsstat, der tjener som sædvanligt opholdssted for enhver, der i henhold til den lov, som skal anvendes på arven, kan fremsætte en erklæring for en ret om, hvorvidt arven, legatet eller tvangsarven vedgås, eller der gives afkald herpå, eller en erklæring med det formål at begrænse den pågældendes hæftelse med hensyn til boets passiver, kompetente til at modtage sådanne erklæringer, når disse i henhold til denne medlemsstats lov kan fremsættes for en ret.

Artikel 14

En sags anlæggelse ved retten

I dette kapitel anses en sag for anlagt ved en ret:

- a) på det tidspunkt, hvor det indledende processkrift i sagen eller et tilsvarende dokument indleveres til retten, forudsat at sagsøger ikke efterfølgende har undladt at træffe de foranstaltninger, der krævedes af ham, for at få dokumentet forkyndt for sagsøgte
- b) hvis det indledende processkrift i sagen eller et tilsvarende dokument skal forkyndes, før det indleveres til retten, på det tidspunkt, hvor dette dokument modtages af den myndighed, der er ansvarlig for forkyndelsen, forudsat at sagsøger ikke efterfølgende har undladt at træffe de foranstaltninger, der krævedes af ham, for at få dokumentet indleveret til retten, eller
- c) hvis retten indleder sagen af egen drift, på det tidspunkt, hvor retten træffer afgørelse om at indlede sagen, eller, når en sådan afgørelse ikke er påkrævet, hvor sagen registreres af retten.

Artikel 15

Prøvelse af kompetencen

Anlægges der ved en ret i en medlemsstat en arvesag, som den pågældende ret ikke har kompetence til at påkende i medfør af denne forordning, erklærer retten sig af egen drift inkompetent.

Artikel 16

Prøvelse af sagens antagelse til påkendelse

1. Såfremt en sagsøgt, der har sit sædvanlige opholdssted i en anden stat end den medlemsstat, hvor sagen er anlagt, ikke giver møde, udsætter den kompetente ret sagen, indtil det er fastslået, at sagsøgte har haft mulighed for at modtage det indledende processkrift i sagen eller et tilsvarende dokument i så god tid, at han har kunnet varetage sine interesser under sagen, eller at alle hertil fornødne foranstaltninger har været truffet.

2. Artikel 19 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1393/2007 af 13. november 2007 om forkyndelse i medlemsstaterne af retslige og udenretslige dokumenter i civile og kommercielle sager (forkyndelse af dokumenter)⁽¹⁾ skal anvendes i stedet for stk. 1 i nærværende artikel, såfremt det indledende processkrift i sagen eller et tilsvarende dokument skal fremsendes fra én medlemsstat til en anden i medfør af nævnte forordning.

⁽¹⁾ EUT L 324 af 10.12.2007, s. 79.

3. Finder forordning (EF) nr. 1393/2007 ikke anvendelse, anvendes artikel 15 i Haagerkonventionen af 15. november 1965 om forkyndelse i udlandet af retslige og udenretslige dokumenter i sager om civile eller kommercielle spørgsmål, såfremt det indledende processkrift i sagen eller et tilsvarende dokument skal fremsendes til udlandet i medfør af nævnte konvention.

Artikel 17

Litispændens

1. Såfremt krav, der har samme genstand og hviler på samme grundlag, fremsættes mellem de samme parter for retter i forskellige medlemsstater, udsætter enhver anden ret end den, ved hvilken sagen først er anlagt, af egen drift sagen, indtil den første rets kompetence er fastslået.

2. Når det er fastslået, at den ret, ved hvilken sagen først er anlagt, er kompetent, erklærer enhver anden ret sig inkompetent til fordel for den første.

Artikel 18

Indbyrdes sammenhængende krav

1. Såfremt sager vedrørende indbyrdes sammenhængende krav verserer for retter i forskellige medlemsstater, kan enhver anden ret end den, ved hvilken sagen først er anlagt, udsætte sagen.

2. Når de pågældende sager verserer i første instans, kan enhver anden ret end den, ved hvilken sagen først er anlagt, ligeledes efter begæring fra en af parterne erklære sig inkompetent, forudsat at den ret, ved hvilken sagen først er anlagt, har kompetence til at påkende de pågældende krav, og dens lov tillader forening af kravene.

3. Ved indbyrdes sammenhængende krav forstås i denne artikel krav, der er så snævert forbundne, at det er ønskeligt at behandle og påkende dem samtidig for at undgå uforenelige retsafgørelser som følge af, at kravene påkendes hver for sig.

Artikel 19

Foreløbige, herunder sikrende, retsmidler

Der kan indgives anmodning til en medlemsstats retter om anvendelse af foreløbige, herunder sikrende, retsmidler i henhold til den pågældende medlemsstats lovgivning, selv om retterne i en anden medlemsstat i medfør af denne forordning er kompetente til at påkende sagens realitet.

KAPITEL III

LOVVALG

Artikel 20

Universel anvendelse

Den lov, som udpeges efter denne forordning, finder anvendelse, uanset om det er loven i en medlemsstat eller ikke.

Artikel 21

Hovedregel

1. Medmindre andet er fastsat i denne forordning, er det loven i den medlemsstat, hvor den afdøde havde sit sædvanlige opholdssted på dødstidspunktet, der skal anvendes på hele arven.

2. Fremgår det undtagelsesvis af alle sagens omstændigheder, at den afdøde på dødstidspunktet havde en klart tættere tilknytning til en anden stat end den, hvis lov vil finde anvendelse i henhold til stk. 1, er det loven i denne anden stat, der skal anvendes på arven.

Artikel 22

Lovvalg

1. En person kan vælge, at det er loven i den medlemsstat, hvor den pågældende er statsborger på det tidspunkt, hvor valget træffes, eller på dødstidspunktet, der skal anvendes ved behandlingen af hele arven efter vedkommende.

En person, der har flere statsborgerskaber, kan vælge loven i en hvilken som helst af de stater, hvor den pågældende er statsborger på det tidspunkt, hvor valget træffes, eller på dødstidspunktet.

2. Lovvalget skal være udtrykkeligt og indeholdt i en erklæring i form af en dødsdisposition eller fremgå af en sådan dispositions bestemmelser.

3. Spørgsmål om den materielle gyldighed af den handling, hvorved lovvalget blev truffet, afgøres efter den valgte lov.

4. Enhver ændring eller tilbagekaldelse af dette lovvalg skal opfylde formkravene til ændring eller tilbagekaldelse af en dødsdisposition.

Artikel 23

Anvendelsesområdet for den lov, der skal anvendes

1. Den lov, der udpeges i medfør af artikel 21 eller artikel 22, finder anvendelse på hele arven.

2. Denne lov finder navnlig anvendelse på spørgsmål som:

- a) udløsende faktorer, tid og sted for arvefaldet
- b) fastlæggelse af de arveberettigede, af deres respektive andele og af den afdødes eventuelle pålæg til dem, samt fastlæggelse af andre rettigheder i boet, herunder den længstlevende ægtefælles eller partners arveret
- c) retten til at arve
- d) arveløsgørelse og bortfald af arveretten på grund af en handling
- e) overdragelse til arvinger og i givet fald legatarer af de goder, rettigheder og forpligtelser, der udgør en del af boet, herunder vilkårene for og virkningerne af vedgåelse af eller afkald på arven eller legatet
- f) arvingers, testamentsindsatte bobestyreres og andre bobestyreres beføjelser, især med hensyn til salg af ejendele og betaling af kreditorer, jf. dog de beføjelser, der er omhandlet i artikel 29, stk. 2 og 3
- g) hæftelse for boets gæld
- h) andel af boet, som arvelader frit kan råde over gennem testamente, tvangsarv og andre indskrænkninger i friheden til at træffe dødsdispositioner samt krav, som nærtstående personer til den afdøde måtte have over for boet eller arvingerne
- i) enhver forpligtigelse til at tilbageføre eller modregne gaver, arveforskud eller legater ved beregningen af de forskellige arveberettigedes andele, og
- j) fordeling af arv.

Artikel 24

Dødsdispositioner, der ikke er aftaler om arv

1. En dødsdisposition, der ikke er en aftale om arv, skal med hensyn til dens antagelighed og materielle gyldighed behandles i henhold til den lov, som i medfør af denne forordning skulle anvendes på arven efter den person, der har foretaget dispositionen, hvis vedkommende var afgået ved døden på den dag, hvor dispositionen blev foretaget.

2. Uanset stk. 1 kan en person vælge, at hans dødsdisposition med hensyn til dens antagelighed og materielle gyldighed skal behandles i henhold til den lov, som den person, der har

foretaget dispositionen, kunne have valgt i medfør af artikel 22 på de deri fastsatte betingelser.

3. Stk. 1 finder i fornødent omfang anvendelse på en ændring eller tilbagekaldelse af en dødsdisposition, der ikke er en aftale om arv. I tilfælde af et lovvalg i medfør af stk. 2 behandles ændringen eller tilbagekaldelsen i henhold til den valgte lov.

Artikel 25

Aftaler om arv

1. En aftale om arv angående arv efter én person skal med hensyn til dens antagelighed, dens materielle gyldighed og dens bindende virkninger mellem parterne, herunder betingelserne for dens opløsning, behandles i henhold til den lov, som i medfør af denne forordning skulle anvendes på arven efter den pågældende person, hvis vedkommende var afgået ved døden på samme dag som aftalens indgåelse.

2. En aftale om arv angående arv efter flere personer er kun antagelig, hvis den er antagelig i henhold til alle de love, som i medfør af denne forordning skulle anvendes på arven efter alle de personer, hvis bo er involveret, hvis de var afgået ved døden på samme dag som aftalens indgåelse.

Det er den af de love, der henvises til i første afsnit, som en aftale om arv, der er antagelig i medfør af første afsnit, har tættest tilknytning til, der finder anvendelse på denne aftale med hensyn til dens materielle gyldighed og dens bindende virkninger mellem parterne, herunder betingelserne for dens opløsning.

3. Uanset stk. 1 og 2 kan parterne vælge, at den lov, som den person eller en af de personer, hvis bo er involveret, kunne have valgt i medfør af artikel 22 på de deri fastsatte betingelser, skal finde anvendelse på deres aftale om arv med hensyn til dens antagelighed, dens materielle gyldighed og dens bindende virkninger mellem parterne, herunder betingelserne for dens opløsning.

Artikel 26

Den materielle gyldighed af dødsdispositioner

1. I artikel 24 og 25 anses følgende for at vedrøre materiel gyldighed:

- a) hvorvidt den person, der foretager dødsdispositionen, har habilitet til at foretage en sådan disposition

- b) de særlige grunde, der forhindrer den person, der foretager dødsdispositionen, i at træffe dispositioner til fordel for visse personer, eller forhindrer en person i at modtage ejendele i boet fra den person, der foretager dispositionen
- c) hvorvidt en dødsdisposition kan foretages ved repræsentation
- d) fortolkningen af dispositionen
- e) bedrageri, tvang, vildfarelse og ethvert andet spørgsmål, der vedrører samtykket fra eller hensigten hos den person, der foretager dispositionen.

2. Hvis en person har habilitet til at foretage en dødsdisposition i henhold til den lov, der finder anvendelse i medfør af artikel 24 eller artikel 25, berører en efterfølgende ændring af den lov, der finder anvendelse, ikke vedkommendes habilitet til at ændre eller tilbagekalde en sådan disposition.

Artikel 27

Den formelle gyldighed af dødsdispositioner, der er udfærdiget skriftligt

1. En dødsdisposition, der er udfærdiget skriftligt, er gyldig for så vidt angår formen, hvis dispositionen opfylder de formkrav, der er foreskrevet i loven:

- a) i den stat, hvor dispositionen blev foretaget, eller aftalen om arv blev indgået
- b) i en stat, hvor testator eller mindst en af de personer, hvis bo er berørt af en aftale om arv, var statsborger enten på det tidspunkt, hvor dispositionen blev foretaget, eller pagten blev indgået, eller på dødstidspunktet
- c) i en stat, hvor testator eller mindst en af de personer, hvis bo er berørt af en aftale om arv, havde bopæl enten på det tidspunkt, hvor dispositionen blev foretaget, eller pagten blev indgået, eller på dødstidspunktet
- d) i en stat, hvor testator eller mindst en af de personer, hvis bo er berørt af en aftale om arv, havde sit sædvanlige opholdssted enten på det tidspunkt, hvor dispositionen blev foretaget, eller pagten blev indgået, eller på dødstidspunktet, eller
- e) for så vidt angår fast ejendom i den stat, hvor den pågældende ejendom er beliggende.

Hvorvidt testator eller de personer, hvis bo er berørt af aftalen om arv, havde bopæl i en bestemt stat, afgøres efter denne stats lov.

2. Stk. 1 finder også anvendelse på dødsdispositioner, der ændrer eller tilbagekalder en tidligere disposition. Ændringen eller tilbagekaldelsen er også gyldig for så vidt angår formen, hvis den er i overensstemmelse med en af de love, i henhold til hvilken den ændrede eller tilbagekaldte dødsdisposition var gyldig i henhold til stk. 1.

3. I denne artikel anses enhver lovbestemmelse, der begrænser de tilladte former for dødsdisposition ved henvisning til alder, statsborgerskab eller andre personlige forhold vedrørende testator eller de personer, hvis bo er berørt af en aftale om arv, for at vedrøre formen. Samme regel gælder med hensyn til de forhold, der skal opfyldes af et vidne med henblik på gyldigheden af en dødsdisposition.

Artikel 28

Formel gyldighed af erklæringer vedrørende vedgåelse af eller afkald på arv

Erklæringer om, hvorvidt arven, legatet eller tvangsarven vedgås eller der gives afkald herpå, eller erklæringer med det formål at begrænse ansvaret for den person, der indgiver erklæringen, er gyldige for så vidt angår formen, når de opfylder kravene i:

- a) den lov, der finder anvendelse på arven i medfør af artikel 21 eller artikel 22, eller
- b) loven i den medlemsstat, hvor den person, der indgiver erklæringen, har sit sædvanlige opholdssted.

Artikel 29

Særlige bestemmelser om udpegelse af en bobestyrer og dennes beføjelser i visse situationer

1. Når udpegelse af en bobestyrer er obligatorisk eller er obligatorisk efter anmodning herom i henhold til loven i den medlemsstat, hvis retter er kompetente til at træffe afgørelse om arven i medfør af denne forordning, og den lov, der finder anvendelse på arven, er en fremmed lov, kan retterne i den pågældende medlemsstat, når sagen indbringes for dem, udpege en eller flere bobestyrere i henhold til deres egen lov, jf. dog betingelserne i nærværende artikel.

Den eller de i henhold til dette stykke udpegede bobestyrere skal være den eller de personer, der efter testamentet har beføjelse til at optræde som bestyrer af afdødes bo og/eller til at bestyre boet i medfør af den lov, der finder anvendelse på arven. Såfremt denne lov ikke giver mulighed for at lade en person, der ikke er arveberettiget, optræde som bobestyrer, kan retterne i den medlemsstat, hvor bobestyreren skal udpeges, udpege en tredjepart som bobestyrer i henhold til deres egen lov, hvis denne lov kræver det, og der er en alvorlig interessekonflikt blandt de arveberettigede eller mellem de arveberettigede og kreditorerne eller andre personer, som har stillet garanti for afdødes gæld, uenighed blandt de arveberettigede om behandlingen af boet eller et komplekst bo at behandle på grund af godernes karakter.

Den eller de bobestyrere, der udpeges i medfør af dette stykke, er den eller de eneste personer, der er berettiget til at udøve de i stk. 2 eller 3 nævnte beføjelser.

2. Den eller de i henhold til stk. 1 udpegede bobestyrere udøver de beføjelser til at behandle boet, som den eller de kan udøve i medfør af den lov, der finder anvendelse på arven. Den udpegende ret kan i sin afgørelse fastlægge specifikke betingelser for udøvelsen af sådanne beføjelser i overensstemmelse med den lov, der finder anvendelse på arven.

Såfremt den lov, der finder anvendelse på arven, ikke sikrer tilstrækkelige beføjelser til at bevare boets goder eller beskytte kreditorernes rettigheder eller de rettigheder, som andre personer, der har stillet garanti for den afdødes gæld, har, kan den udpegende ret beslutte at give bobestyreren/bobestyrerne tilladelse til på et residuelt grundlag at udøve de beføjelser, som dens egen lovgivning giver mulighed for til det formål, og den kan i sin beslutning fastlægge de specifikke betingelser for udøvelsen af sådanne beføjelser i overensstemmelse med den pågældende lov.

Når bobestyreren/bobestyrerne udøver sådanne residuelle beføjelser, skal vedkommende dog overholde den lov, der finder anvendelse på arven, for så vidt angår overdragelsen af ejendomsretten til de goder, der udgør arven, hæftelsen for boets gæld, de arveberettigedes rettigheder, herunder i givet fald retten til at vedgå eller give afkald på arv, og i givet fald de beføjelser, som den testamentsindsatte bobestyrer har.

3. Uanset stk. 2 kan den ret, der udpeger en eller flere bobestyrere i henhold til stk. 1, undtagelsesvis i de tilfælde, hvor den lov, der finder anvendelse på arven, er en tredjestats lov, beslutte at give disse bobestyrere alle de bobestyrerbeføjelser, som er mulige i medfør af loven i den medlemsstat, hvor bobestyrerne er udpeget.

Når bobestyrerne udøver sådanne beføjelser skal de dog navnlig respektere fastlæggelsen af de arveberettigede og disses

rettigheder i boet, herunder deres ret til tvangsarv eller krav mod boet eller arvingerne i henhold til den lov, der finder anvendelse på arven.

Artikel 30

Særlige bestemmelser, der indebærer begrænsninger, som vedrører eller berører arven med hensyn til bestemte goder

Når loven i den stat, hvor visse former for fast ejendom, virksomheder eller andre særlige kategorier af goder befinder sig, indeholder særlige bestemmelser, der af økonomiske, familiemæssige eller sociale hensyn indebærer begrænsninger, som vedrører eller berører arven med hensyn til disse goder, finder disse særlige bestemmelser anvendelse på arven, i det omfang sådanne bestemmelser finder anvendelse i henhold til denne stats lov, uanset hvilken lov der finder anvendelse på arven.

Artikel 31

Tilpasning af tinglige rettigheder

Når en person påberåber sig en tinglig rettighed, som vedkommende er berettiget til i henhold til den lov, der finder anvendelse på arven, og når loven i den medlemsstat, hvor rettigheden påberåbes, ikke kender den pågældende tinglige rettighed, skal den tinglige rettighed om nødvendigt og så vidt muligt tilpasses til den tinglige rettighed, der ligger tættest herpå ifølge den pågældende stats lov, under hensyntagen til de mål og interesser, som den specifikke tinglige rettighed og de dertil knyttede virkninger forfølger.

Artikel 32

Commorientes

Når to eller flere personer, hvis arv er underlagt forskellige love, afgår ved døden under omstændigheder, hvor der hersker usikkerhed om rækkefølgen af dødsfaldene, og når disse love har forskellige bestemmelser for denne situation eller ikke indeholder nogen bestemmelser herom, har ingen af de afdøde rettigheder i forhold til arven fra den anden eller de andre.

Artikel 33

Bona vacantia

Når der i henhold til den lov, der finder anvendelse på arven i medfør af denne forordning, hverken er arvinger eller legatarer til nogen goder i medfør af en dødsdisposition, og heller ingen fysisk person, der er arving efter loven, er anvendelsen af denne lov ikke til hinder for, at de af boets goder, der befinder sig på en medlemsstats område, som en ret i henhold til denne medlemsstats egen lov tilfalder denne medlemsstat eller en enhed, som denne har udpeget med henblik herpå, forudsat at kreditorerne har ret til at søge deres krav fyldestgjort i boets goder som helhed.

Artikel 34

Renvoi

1. Anvendelsen af et tredjelandes lov, som udpeges efter denne forordning, betyder anvendelse af de gældende retsregler i den pågældende stat inklusive statens internationalprivatretilige regler, i det omfang disse regler indeholder *renvoi*:

- a) til en medlemsstats lov, eller
- b) til loven i et andet tredjeland, der ville anvende sin egen lov.

2. *Renvoi* finder ikke anvendelse for så vidt angår de love, der er omhandlet i artikel 21, stk. 2, artikel 22, artikel 27, artikel 28, litra b), og artikel 30.

Artikel 35

Grundlæggende retsprincipper (ordre public)

Anvendelsen af en bestemmelse i en lov i en stat, som udpeges efter denne forordning, kan kun afvises, hvis en sådan anvendelse er klart uforenelig med de grundlæggende retsprincipper (*ordre public*) i forummet.

Artikel 36

Stater med mere end ét retssystem — territorielt lovvalg

1. Når den lov, der udpeges efter denne forordning, er loven i en stat med flere territoriale enheder, som hver har sine egne arveretlige regler, afgør denne stats interne lovvalgsregler, hvilken relevant territorial enheds lovregler der skal finde anvendelse.

2. Hvis der ikke findes sådanne interne lovvalgsregler:

- a) forstås en henvisning til loven i den stat, der er omhandlet i stk. 1, som en henvisning til loven i den territoriale enhed, hvor den afdøde havde sit sædvanlige opholdssted på dødstidspunktet, når den lov, der finder anvendelse, skal fastlægges i medfør af bestemmelser vedrørende den afdødes sædvanlige opholdssted
- b) forstås en henvisning til loven i den stat, der er omhandlet i stk. 1, som en henvisning til loven i den territoriale enhed, som den afdøde havde den tætteste tilknytning til, når den lov, der finder anvendelse, skal fastlægges i medfør af bestemmelser vedrørende den afdødes statsborgerskab
- c) forstås en henvisning til loven i den stat, der er omhandlet i stk. 1, som en henvisning til loven i den territoriale enhed,

hvor det relevante forhold gør sig gældende, når den lov, der finder anvendelse, skal fastlægges i medfør af eventuelle andre bestemmelser vedrørende andre forhold som tilknytningsfaktorer.

3. Uanset stk. 2 forstås en henvisning til loven i den stat, der er omhandlet i stk. 1, hvis der ikke findes interne lovvalgsregler i denne stat, som en henvisning til loven i den territoriale enhed, som testator eller de personer, hvis bo er berørt af aftalen om arv, havde den tætteste tilknytning til, når den relevante lov skal fastlægges i medfør af artikel 27.

Artikel 37

Stater med mere end ét retssystem — lovvalg mellem personer

I forhold til en stat, som har to eller flere retssystemer eller regelsæt, der finder anvendelse på forskellige personkategorier, vedrørende arv, forstås en henvisning til en sådan stats lov som en henvisning til det retssystem eller regelsæt, der fastsættes af de gældende regler i den pågældende stat. I mangel af sådanne regler finder det retssystem eller regelsæt, som den afdøde havde det tætteste tilhørsforhold til, anvendelse.

Artikel 38

Ikkeanvendelse af denne forordning på interne lovvalg

En medlemsstat med flere territoriale enheder, som hver har sine egne arveretlige regler, er ikke forpligtet til at anvende denne forordning i forbindelse med lovvalg, der alene forekommer mellem sådanne enheder.

KAPITEL IV

ANERKENDELSE, EKSIGIBILITET OG FULDBYRDELSE AF RETSAFGØRELSER

Artikel 39

Anerkendelse

1. Retsafgørelser, der er truffet i en medlemsstat, anerkendes i de øvrige medlemsstater, uden at der stilles krav om anvendelse af en særlig procedure.

2. Bestrides anerkendelsen, kan en berettiget part, der som det væsentligste påberåber sig anerkendelsen, efter proceduren i artikel 45-58 få fastslået, at retsafgørelsen skal anerkendes.

3. Gøres anerkendelsen gældende under en verserende sag ved en ret i en medlemsstat, og har anerkendelsen betydning for afgørelsen af denne sag, er denne ret kompetent til at afgøre spørgsmålet om anerkendelse.

Artikel 40

Grunde til ikkeanerkendelse

En retsafgørelse anerkendes ikke:

- a) såfremt en anerkendelse er i åbenlys modstrid med grundlæggende retsprincipper (*ordre public*) i den medlemsstat, hvortil anmodningen rettes
- b) i forbindelse med en udeblivelsesafgørelse, såfremt det indledende processkrift i sagen eller et tilsvarende dokument ikke er blevet forkyndt for den udeblevne sagsøgte i så god tid og på en sådan måde, at sagsøgte kan varetage sine interesser under sagen, medmindre sagsøgte har undladt at tage skridt til at anfægte retsafgørelsen, selv om vedkommende havde mulighed for at gøre det
- c) såfremt den er uforenelig med en retsafgørelse truffet mellem de samme parter i den medlemsstat, hvortil anmodningen rettes
- d) såfremt den er uforenelig med en retsafgørelse, der tidligere er truffet i en anden medlemsstat eller i et tredjeland mellem de samme parter i en retssag, der har samme genstand og hviler på samme grundlag, og denne tidligere retsafgørelse opfylder de nødvendige betingelser for at blive anerkendt i den medlemsstat, hvori anerkendelsen søges.

Artikel 41

Forbud mod prøvelse med hensyn til sagens realitet

En retsafgørelse truffet i en medlemsstat kan i intet tilfælde efterprøves med hensyn til sagens realitet.

Artikel 42

Udsættelse

Gøres anerkendelse af en retsafgørelse, der er truffet i en medlemsstat, gældende ved en ret i en anden medlemsstat, kan denne udsætte sagen, såfremt afgørelsen er blevet anfægtet ved en ordinær appel i domsstaten.

Artikel 43

Eksigibilitet

Retsafgørelser, som er truffet i en medlemsstat og som er eksigible i denne medlemsstat, er eksigible i en anden medlemsstat, når de efter anmodning fra en berettiget part er blevet erklæret for eksigible i den pågældende medlemsstat efter proceduren i artikel 45-58.

Artikel 44

Fastlæggelse af bopæl

Ved afgørelsen af, om en part med henblik på proceduren i artikel 45-58 har bopæl i fuldbyrdesstaten, skal den ret, ved hvilken sagen er anlagt, anvende fuldbyrdesstatens interne lov.

Artikel 45

Retten stedlige kompetence

1. Anmodningen om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, fremsættes over for den ret eller kompetente myndighed i fuldbyrdesstaten, som denne medlemsstat har meddelt Kommissionen i overensstemmelse med artikel 78.
2. Den stedlige kompetence afgøres efter den parts bopæl, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse, eller efter fuldbyrdesstaten.

Artikel 46

Procedure

1. Anmodningsproceduren er underlagt loven i fuldbyrdesstaten.
2. Den, der fremsætter anmodningen, er ikke forpligtet til at have en postadresse eller en befuldmægtiget i fuldbyrdesstaten.
3. Anmodningen vedlægges følgende dokumenter:
 - a) en genpart af retsafgørelsen, der opfylder betingelserne med hensyn til godtgørelse af dens ægthed
 - b) en attest, der er udstedt af retten eller den kompetente myndighed i domsstaten under anvendelse af den formular, der er udarbejdet efter rådgivningsproceduren i artikel 81, stk. 2, jf. dog artikel 47.

*Artikel 47***Manglende fremlæggelse af attesten**

1. Såfremt den i artikel 46, stk. 3, litra b), omhandlede attest ikke fremlægges, kan retten eller den kompetente myndighed fastsætte en frist for dens tilvejebringelse eller anerkende et tilsvarende dokument eller, såfremt den anser sagen for tilstrækkeligt oplyst, fritage for kravet om en sådan fremlæggelse.
2. Såfremt retten eller den kompetente myndighed kræver det, skal der fremlægges en oversættelse af dokumenterne. Oversættelsen skal foretages af en person, der er bemyndiget til at foretage oversættelser i en af medlemsstaterne.

*Artikel 48***Afgørelse om eksigibilitet**

En retsafgørelse erklæres for eksigibel, så snart de i artikel 46 omhandlede formaliteter er opfyldt, uden prøvelse efter artikel 40. Den part, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse, kan ikke på dette tidspunkt af sagens behandling fremsætte indsigelser.

*Artikel 49***Meddelelse af afgørelsen om anmodningen om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel**

1. Den afgørelse, der træffes om anmodningen om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, skal straks og på den måde, der er foreskrevet i fuldbyrdelsesstatens lov, meddeles den, som har fremsat anmodningen.
2. En afgørelse om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, forkyndes for den part, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse, sammen med retsafgørelsen, hvis denne ikke allerede er blevet forkyndt for den pågældende.

*Artikel 50***Appel af afgørelsen om anmodningen om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel**

1. Begge parter kan appellere afgørelsen om anmodningen om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel.
2. Appellen indgives til den ret, som den berørte medlemsstat har meddelt Kommissionen i overensstemmelse med artikel 78.
3. Appellen behandles i overensstemmelse med reglerne for kontradiktorisk procedure.

4. Giver den part, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse, ikke møde for den ret, der behandler en appel indgivet af den, der har fremsat anmodningen, finder artikel 16 anvendelse, selv om den part, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse, ikke har bopæl på en medlemsstats område.

5. En afgørelse om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, skal appelleres inden 30 dage efter, at den er blevet forkyndt. Såfremt den part, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse, har bopæl på en anden medlemsstats område end den, hvor retsafgørelsen er blevet erklæret for eksigibel, er fristen for appel 60 dage og løber fra den dag, hvor afgørelsen om eksigibilitet er blevet forkyndt for den pågældende personligt eller på hans opholdssted. Denne frist kan ikke forlænges på grund af afstanden.

*Artikel 51***Procedure for anfægtelse af appelafgørelsen**

Den afgørelse, der træffes i appelsagen, kan kun anfægtes ved den procedure, som den berørte medlemsstat har meddelt Kommissionen i overensstemmelse med artikel 78.

*Artikel 52***Afslag på eller ophævelse af en afgørelse om eksigibilitet**

Den ret, hvortil en appel indgives efter artikel 50 eller artikel 51, kan kun afslå at erklære en retsafgørelse for eksigibel eller ophæve en afgørelse om eksigibilitet af en af de i artikel 40 anførte grunde. Den træffer afgørelse så hurtigt som muligt.

*Artikel 53***Udsættelse**

Den ret, hvortil en appel indgives efter artikel 50 eller artikel 51, udsætter efter anmodning fra den part, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse, sagen, hvis eksigibiliteten af afgørelsen er suspenderet i domsstaten ved iværksættelse af appel.

*Artikel 54***Foreløbige, herunder sikrende, retsmidler**

1. Når en retsafgørelse skal anerkendes i overensstemmelse med dette kapitel, er der intet til hinder for, at den, som har fremsat anmodningen, kan bringe foreløbige, herunder sikrende, retsmidler i anvendelse i overensstemmelse med loven i fuldbyrdelsesstaten, uden at der kræves en retsafgørelse om eksigibilitet efter artikel 48.
2. Afgørelsen om eksigibilitet giver umiddelbar hjemmel til at anvende sikrende retsmidler.

3. Så længe den i artikel 50, stk. 5, fastsatte frist for appel af afgørelsen om eksigibilitet ikke er udløbet, og så længe der ikke er truffet afgørelse i appelsagen, er sikrende retsmidler det eneste mulige retsskridt over for aktiver, der tilhører den part, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse.

Artikel 55

Delvis eksigibilitet

1. Såfremt der ved retsafgørelsen er taget stilling til flere krav, og ikke alle krav kan erklæres for eksigible, skal retten eller den kompetente myndighed erklære et eller flere af dem for eksigible.

2. Den, som fremsætter en anmodning om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, kan anmode om kun at få dele af retsafgørelsen erklæret for eksigibel.

Artikel 56

Retshjælp

Har den, som fremsætter anmodningen, i domsstaten helt eller delvis haft fri proces eller været fritaget for gebyrer og omkostninger, skal den pågældende i enhver sag om at få retsafgørelsen erklæret for eksigibel være berettiget til retshjælp eller fritagelse for gebyrer og sagsomkostninger i videst muligt omfang efter loven i fuldbyrdelsesstaten.

Artikel 57

Ingen form for sikkerhedsstillelse eller depositum

Det kan ikke pålægges en part, som i en medlemsstat anmoder om anerkendelse, eksigibilitet eller fuldbyrdelse af en retsafgørelse, der er truffet i en anden medlemsstat, at stille sikkerhed eller depositum af nogen art med den begrundelse, at vedkommende er udlænding eller ikke har bopæl eller opholdssted i fuldbyrdelsesstaten.

Artikel 58

Ingen form for skat, afgift eller gebyr

Ingen form for skat, afgift eller gebyr, som beregnes i forhold til sagens værdi, må opkræves i fuldbyrdelsesstaten i forbindelse med behandlingen af en anmodning om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel.

KAPITEL V

OFFICIELT BEKRÆFTEDE DOKUMENTER OG RETSFORLIG

Artikel 59

Accept af officielt bekræftede dokumenter

1. Et officielt bekræftet dokument, der er oprettet i en medlemsstat, har samme beviskraft i en anden medlemsstat,

som det har i domsstaten, eller de mest sammenlignelige virkninger, forudsat at dette ikke klart strider mod de grundlæggende retsprincipper (*ordre public*) i den pågældende medlemsstat.

En person, som ønsker at anvende et officielt bekræftet dokument i en anden medlemsstat, kan anmode den myndighed, som opretter det officielt bekræftede dokument i domsstaten, om at udfylde den formular, der er udarbejdet efter rådgivningsproceduren i artikel 81, stk. 2, med en beskrivelse af den beviskraft, som det officielt bekræftede dokument har i domsstaten.

2. Enhver anfægtelse af ægtheden af et officielt bekræftet dokument skal forelægges for retterne i domsstaten, og afgørelse herom træffes i henhold til loven i denne stat. Det anfægtede officielt bekræftede dokument har ikke beviskraft i en anden medlemsstat, så længe anfægtelsen verserer for den kompetente ret.

3. Enhver anfægtelse af de retshandler eller retlige forhold, der er registreret i et officielt bekræftet dokument, skal forelægges for de retter, som har kompetence i medfør af denne forordning, og afgørelse herom træffes i henhold til den lov, der finder anvendelse i medfør af kapitel III. Det anfægtede officielt bekræftede dokument har ikke beviskraft i en anden medlemsstat end domsstaten med hensyn til det anfægtede spørgsmål, så længe anfægtelsen verserer for den kompetente ret.

4. Hvis afgørelsen af en verserende sag ved en ret i en medlemsstat afhænger af afgørelsen af et spørgsmål vedrørende retshandler eller retlige forhold, der er registreret i et officielt bekræftet dokument vedrørende arv, er den pågældende ret kompetent til at afgøre dette spørgsmål.

Artikel 60

Officielt bekræftede dokumenters eksigibilitet

1. Et officielt bekræftet dokument, der er eksigibelt i domsstaten, skal erklæres for eksigibelt i en anden medlemsstat efter anmodning fra en berettiget part i overensstemmelse med proceduren i artikel 45-58.

2. Ved anvendelsen af artikel 46, stk. 3, litra b), udsteder den myndighed, der har udstedt det officielt bekræftede dokument, efter anmodning fra en berettiget part en attest under anvendelse af den formular, der er udarbejdet efter rådgivningsproceduren i artikel 81, stk. 2.

3. Den ret, der behandler en appel i medfør af artikel 50 eller artikel 51, kan kun afslå at erklære et officielt bekræftet dokument for eksigibelt eller ophæve en afgørelse om eksigibilitet, såfremt en fuldbyrdelse af det officielt bekræftede dokument vil være i åbenlys modstrid med grundlæggende retsprincipper (*ordre public*) i fuldbyrdelsesstaten.

Artikel 61

Retsforligs eksigibilitet

1. Retsforlig, der er eksigible i domsstaten, erklæres på anmodning fra en berettiget part for eksigible i en anden medlemsstat efter proceduren i artikel 45-58.

2. Ved anvendelsen af artikel 46, stk. 3, litra b), udsteder den ret, der godkendte forliget, eller ved hvilken det blev indgået, efter anmodning fra en berettiget part en attest under anvendelse af den formular, der er udarbejdet efter rådgivningsproceduren i artikel 81, stk. 2.

3. Den ret, der behandler en appel indgivet i medfør af artikel 50 eller artikel 51, kan kun afslå at erklære et retsforlig for eksigibelt eller ophæve en afgørelse om eksigibilitet, såfremt en fuldbyrdelse af retsforliget vil være i åbenlys modstrid med grundlæggende retsprincipper (*ordre public*) i fuldbyrdelsesstaten.

KAPITEL VI

DET EUROPÆISKE ARVEBEVIS

Artikel 62

Indførelse af det europæiske arvebevis

1. Med denne forordning indføres et europæisk arvebevis (herefter »beviset«), som udstedes til brug i en anden medlemsstat og har de retsvirkninger, der er anført i artikel 69.

2. Anvendelse af beviset er ikke obligatorisk.

3. Beviset træder ikke i stedet for interne dokumenter, der anvendes til tilsvarende formål i medlemsstaterne. Når et bevis først er udstedt til brug i en anden medlemsstat, skal det dog også have de retsvirkninger, der er anført i artikel 69, i den medlemsstat, hvis myndigheder har udstedt beviset efter bestemmelserne i dette kapitel.

Artikel 63

Formålet med beviset

1. Formålet med beviset er, at det skal kunne anvendes af arvinger, legatarer med direkte rettigheder i arvesagen og testamentsindsatte bobestyrere eller bobestyrere, som i en anden medlemsstat har behov for at påberåbe sig deres status eller at udøve henholdsvis deres rettigheder som arvinger eller legatarer og/eller deres beføjelser som testamentsindsatte bobestyrere eller bobestyrere.

2. Beviset kan navnlig anvendes til at bevise et eller flere af følgende forhold:

- a) statussen og/eller arveretten for hver arving eller i givet fald hver legatar, der er nævnt i beviset, og deres respektive arveandele
- b) tildelingen af et bestemt gode eller flere bestemte goder, der udgør en del af boet, til den eller de arvinger eller i givet fald den eller de legatarer, der er nævnt i beviset
- c) beføjelserne for den person, der er angivet i beviset, til at optræde som testamentsindsat bobestyrer eller bobestyrer.

Artikel 64

Kompetence til at udstede beviset

Beviset udstedes i den medlemsstat, hvis retter er kompetente i henhold til artikel 4, artikel 7, artikel 10 eller artikel 11. Den udstedende myndighed skal være:

- a) en ret, som defineret i artikel 3, stk. 2, eller
- b) en anden myndighed, som i henhold til national lov har kompetence til at behandle arvesager.

Artikel 65

Anmodning om et bevis

1. Beviset udstedes efter anmodning fra enhver person omhandlet i artikel 63, stk. 1 (herefter »ansøgeren«).

2. Med henblik på fremlæggelse af en anmodning kan ansøgeren anvende den formular, der er udarbejdet efter rådgivningsproceduren i artikel 81, stk. 2.

3. Anmodningen skal indeholde de oplysninger, der er anført nedenfor, i det omfang ansøgeren har kendskab til disse oplysninger, og de er nødvendige for, at den udstedende myndighed kan attestere de forhold, som ansøgeren ønsker bekræftet, og den skal ledsages af alle relevante dokumenter, enten originaler eller genparter, der opfylder betingelserne med hensyn til godtgørelse af deres ægthed, jf. dog artikel 66, stk. 2:

- a) oplysninger vedrørende den afdøde: efternavn (eventuelt efternavn ved fødslen), fornavn(e), køn, fødested og fødselsdato, civilstand, statsborgerskab, (eventuelt) id-nummer, adresse på dødstidspunktet og tid og sted for dødsfaldet
- b) oplysninger vedrørende ansøgeren: efternavn (eventuelt efternavn ved fødslen), fornavn(e), køn, fødested og fødselsdato, civilstand, statsborgerskab, (eventuelt) id-nummer, adresse og eventuel tilknytning til den afdøde

- c) oplysninger vedrørende den eventuelle repræsentant for en ansøger: efternavn (eventuelt efternavn ved fødslen), fornavn(e), adresse og repræsentativ kompetence
- d) oplysninger vedrørende den afdødes ægtefælle eller partner og eventuelt fraskilt(e) ægtefælle(r) eller tidligere partner(e): efternavn (eventuelt efternavn ved fødslen), fornavn(e), køn, fødested og fødselsdato, civilstand, statsborgerskab, (eventuelt) id-nummer og adresse
- e) oplysninger vedrørende andre eventuelle arveberettigede i medfør af en dødsdisposition og/eller ved lov: efternavn og fornavn(e) eller organisationens navn, (eventuelt) id-nummer og adresse
- f) formålet med beviset i overensstemmelse med artikel 63
- g) eventuelt kontaktoplysninger på den ret eller anden kompetent myndighed, der behandler eller har behandlet selve arvesagen
- h) forhold, hvorpå ansøgeren i givet fald baserer sin påståede arveret som arveberettiget og/eller beføjelse som den afdødes testamentsindsatte bobestyrer og/eller som bestyrer af den afdødes bo
- i) en angivelse af, om den afdøde havde foretaget en dødsdisposition; hvis hverken originalen eller en genpart er vedlagt, oplysninger om, hvor originalen befinder sig
- j) en angivelse af, om den afdøde havde indgået en ægtepagt eller anden aftale om et forhold, der anses for at have virkninger svarende til et ægteskabs; hvis hverken originalen eller en genpart af pagten/aftalen er vedlagt, oplysninger om, hvor originalen befinder sig
- k) en angivelse af, om de arveberettigede har indgivet erklæring om vedgåelse af eller afkald på arven
- l) en erklæring om, at der efter ansøgerens bedste vidende ikke verserer nogen sag om de forhold, der skal attesteres
- m) andre oplysninger, som ansøgeren finder nyttige med henblik på udstedelse af beviset.

Artikel 66

Gennemgang af anmodningen

1. Efter modtagelse af anmodningen efterprøver den udstedende myndighed de oplysninger og erklæringer samt de dokumenter og andre bevismidler, ansøgeren har fremlagt. Den foretager af egen drift de nødvendige undersøgelser med henblik på denne efterprøvning, når dette er fastsat eller tilladt ifølge dens nationale lov, eller opfordrer ansøgeren til at forelægge yderligere beviser, som den finder nødvendige.

2. Såfremt ansøgeren ikke har været i stand til at fremskaffe genparten af de relevante dokumenter, der opfylder de betingelser, der er nødvendige for at godtgøre deres ægthed, kan den udstedende myndighed beslutte at acceptere andre former for bevis.

3. Når dette er fastsat i dens nationale lov og på de deri angivne vilkår, kan den udstedende myndighed kræve, at erklæringer fremsættes under ed eller i form af en erklæring på tro og love i stedet for en erklæring under ed.

4. Den udstedende myndighed træffer alle de fornødne foranstaltninger for at underrette de arveberettigede om anmodningen om et bevis. Den skal, hvis det er nødvendigt for at fastslå de forhold, der skal attesteres, høre enhver involveret person og enhver testamentsindsat bobestyrer eller bobestyrer og fremsætte offentlige bekendtgørelser med det formål at give andre eventuelle arveberettigede mulighed for at fremføre deres krav.

5. Med henblik på anvendelsen af denne artikel giver en medlemsstats kompetente myndighed efter anmodning den udstedende myndighed i en anden medlemsstat adgang til oplysninger i navnlig tingbøger, civilstandsregistre og registre over dokumenter og forhold af relevans for arven eller formueforholdet mellem den afdøde og dennes ægtefælle eller et tilsvarende formueforhold, hvor den kompetente myndighed i henhold til national lov vil være bemyndiget til at give en anden national myndighed sådanne oplysninger.

Artikel 67

Udstedelse af beviset

1. Den udstedende myndighed udsteder straks beviset efter proceduren i dette kapitel, når de forhold, der skal attesteres, er fastslået i henhold til den lov, der finder anvendelse på arven, eller i henhold til enhver anden lov, der finder anvendelse på specifikke forhold. Den anvender den formular, der er udarbejdet efter rådgivningsproceduren i artikel 81, stk. 2.

Den udstedende myndighed udsteder ikke beviset, navnlig hvis:

- a) de elementer, der skal attesteres, anfægtes, eller
- b) beviset ikke ville være i overensstemmelse med en afgørelse om de samme elementer.

2. Den udstedende myndighed tager alle nødvendige skridt til at underrette de arveberettigede om udstedelsen af beviset.

Artikel 68

Bevisets indhold

Beviset skal indeholde følgende oplysninger i det omfang, det er nødvendigt til det formål, hvortil beviset udstedes:

- a) den udstedende myndigheds navn og adresse
- b) sagsnummer
- c) de elementer, på grundlag af hvilke den udstedende myndighed anser sig for at være kompetent til at udstede beviset
- d) datoen for udstedelsen
- e) oplysninger om ansøgeren: efternavn (eventuelt efternavn ved fødslen), fornavn(e), køn, fødested og fødselsdato, civilstand, statsborgerskab, (eventuelt) id-nummer, adresse samt eventuel tilknytning til den afdøde
- f) oplysninger om den afdøde: efternavn (eventuelt efternavn ved fødslen), fornavn(e), køn, fødested og fødselsdato, civilstand, statsborgerskab, (eventuelt) id-nummer, adresse på dødstidspunktet og tid og sted for dødsfaldet
- g) oplysninger om de arveberettigede: efternavn (eventuelt efternavn ved fødslen), fornavn(e) og (eventuelt) id-nummer
- h) oplysninger om ægtepagt eller eventuel anden aftale indgået af den afdøde om et forhold, der ifølge den lov, der finder anvendelse på sådanne forhold, anses for at have virkninger svarende til et ægteskabs, og oplysninger om formueforholdet mellem den afdøde og dennes ægtefælle eller et tilsvarende formueforhold
- i) den lov, der finder anvendelse på arven, og de forhold, på grundlag af hvilke denne lov er bestemt
- j) oplysninger om, hvorvidt der er tale om arv efter testamente eller efter loven, herunder oplysninger om de forhold, der

giver anledning til rettigheder og/eller beføjelser for arvinger, legatarer, testamentsindsatte bobestyrere eller bobestyrere

- k) i givet fald oplysning for hver arveberettiget om forhold vedrørende vedgåelse af eller afkald på arven
- l) de respektive arveandele samt i givet fald listen over rettigheder og/eller goder, der tilfalder hver enkelt arving
- m) listen over rettigheder og/eller ejendele, der tilfalder hver enkelt legatar
- n) begrænsninger i arvingers og i givet fald legatarers rettigheder i henhold til den lov, der finder anvendelse på arven, og/eller i henhold til dødsdisposition
- o) testamentsindsatte bobestyreres og/eller bobestyreres beføjelser og begrænsninger i disse beføjelser i henhold til den lov, der finder anvendelse på arven, og/eller i henhold til dødsdisposition.

Artikel 69

Retsvirkningerne af beviset

1. Beviset skal være gældende i alle medlemsstater, uden at der stilles krav om anvendelse af en særlig procedure.
2. Beviset forudsættes nøjagtigt at godtgøre de elementer, der er fastsat i henhold til den lov, der finder anvendelse på arven, eller i henhold til en hvilken som helst anden lov, der finder anvendelse på specifikke forhold. Den person, der i beviset er nævnt som arving, legatar, testamentsindsat bobestyrer eller bobestyrer, forudsættes at have den status, der er nævnt i beviset, og/eller at have de rettigheder eller de beføjelser, som er anført i beviset, uden andre betingelser og/eller begrænsninger i tilknytning til disse rettigheder eller andre beføjelser end dem, der er nævnt i beviset.
3. Enhver person, som på grundlag af de oplysninger, der er attesteret i beviset, foretager udbetalinger eller overdrager ejendele til en person, der i beviset er nævnt som bemyndiget til at modtage betalinger eller ejendom, anses for at have udført en transaktion med en person, der har beføjelse til at modtage betalinger eller ejendom, medmindre personen har kendskab til, at bevisets indhold ikke er korrekt, eller er uvidende om urigtige oplysninger som følge af grov forsømmelse.

4. Hvis en person, der i beviset er nævnt som bemyndiget til at disponere over boets ejendele, disponerer over sådanne ejendele til fordel for en anden person, skal den anden person, hvis denne handler på grundlag af de oplysninger, der er attesteret i beviset, anses for at have udført en transaktion med en person, der har beføjelse til at disponere over de pågældende ejendele, medmindre personen har kendskab til, at bevisets indhold ikke er korrekt, eller er uvidende om urigtige oplysninger som følge af grov forsømmelse.

5. Beviset udgør et gyldigt dokument til optagelse af boets ejendele i det relevante register i en medlemsstat, jf. dog artikel 1, stk. 2, litra k) og l).

Artikel 70

Bekræftede genparter af beviset

1. Den udstedende myndighed opbevarer originaleksemplaret af beviset og udsteder en eller flere bekræftede genparter til ansøgeren og enhver anden person, som kan dokumentere en legitim interesse.

2. Den udstedende myndighed fører med henblik på artikel 71, stk. 3, og artikel 73, stk. 2, en fortegnelse over personer, til hvem der er udstedt bekræftede genparter i henhold til stk. 1.

3. De udstedte bekræftede genparter er gyldige i et tidsrum begrænset til seks måneder, hvilket i den bekræftede genpart angives som en udløbsdato. I ekstraordinære, behørigt begrundede tilfælde kan den udstedende myndighed undtagelsesvis træffe afgørelse om, at gyldighedsperioden skal være længere. Efter udløbet af dette tidsrum skal personer, der er i besiddelse af en bekræftet genpart, ansøge om at få forlænget den bekræftede genparts gyldighedsperiode eller rette anmodning om en ny bekræftet genpart til den udstedende myndighed for at kunne bruge beviset til de formål, der er nævnt i artikel 63.

Artikel 71

Berigtigelse, ændring eller tilbagekaldelse af beviset

1. Den udstedende myndighed berigtiger efter anmodning fra enhver person, der kan dokumentere en legitim interesse, eller af egen drift beviset i tilfælde af skrivefejl.

2. Den udstedende myndighed ændrer eller tilbagekalder beviset efter anmodning fra enhver person, der kan dokumentere en legitim interesse, eller, hvor dette er muligt i henhold til national lov, af egen drift, hvis det fastslås, at beviset eller specifikke forhold deri ikke er korrekte.

3. Den udstedende myndighed underretter straks de personer, til hvem der er udstedt bekræftede genparter af beviset i henhold til artikel 70, stk. 1, om, at der er foretaget berigtigelse, ændring eller tilbagekaldelse.

Artikel 72

Appelprocedurer

1. Afgørelser truffet af den udstedende myndighed i henhold til artikel 67 kan appelleres af enhver person, der har ret til at anmode om et bevis.

Afgørelser truffet af den udstedende myndighed i henhold til artikel 71 og artikel 73, stk. 1, litra a), kan appelleres af enhver person, som kan dokumentere en legitim interesse.

Appellen indgives til en judiciel myndighed i den udstedende medlemsstat i overensstemmelse med loven i denne stat.

2. Hvis det som følge af den i stk. 1 omhandlede appel fastslås, at det udstedte bevis ikke er korrekt, skal den kompetente judicielle myndighed berigtige, ændre eller trække beviset tilbage eller sikre, at den udstedende myndighed berigtiger eller ændrer beviset eller tilbagekalder det.

Hvis det som følge af den i stk. 1 omhandlede appel fastslås, at det var uberettiget at nægte at udstede et bevis, skal den kompetente judicielle myndighed udstede beviset eller sikre, at den udstedende myndighed tager sagen op til revurdering og træffer en ny afgørelse.

Artikel 73

Suspension af bevisets retsvirkninger

1. Bevisets retsvirkninger kan suspenderes af:

- a) den udstedende myndighed efter anmodning fra enhver person, der kan dokumentere en legitim interesse, i afventning af ændring eller tilbagekaldelse af beviset i henhold til artikel 71, eller
- b) den judicielle myndighed efter anmodning fra enhver person, der har ret til at appellere en afgørelse truffet af den udstedende myndighed i henhold til artikel 72, i afventning af en sådan appel.

2. Den udstedende myndighed eller i givet fald den judicielle myndighed underretter straks alle personer, til hvem der er udstedt bekræftede genparter af beviset i henhold til artikel 70, stk. 1, om, at bevisets retsvirkninger er suspenderet.

Så længe bevisets retsvirkninger er suspenderet, må der ikke udstedes yderligere bekræftede genparter af beviset.

KAPITEL VII

Artikel 76

ALMINDELIGE OG AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 74

Legalisering eller tilsvarende formalitet

Der kræves ingen legalisering eller opfyldelse af tilsvarende formalitet for så vidt angår dokumenter udstedt i en medlemsstat i forbindelse med denne forordning.

Artikel 75

Forholdet til gældende internationale konventioner

1. Denne forordning berører ikke anvendelsen af internationale konventioner, som en eller flere medlemsstater er parter i på tidspunktet for denne forordnings vedtagelse, og som vedrører områder, der er omfattet af denne forordning.

Medlemsstater, der er kontraherende parter i Haagerkonventionen af 5. oktober 1961 om lovkonflikter vedrørende formen for testamentariske dispositioner, anvender således fortsat bestemmelserne i konventionen i stedet for artikel 27 i denne forordning med hensyn til den formelle gyldighed af testamenter og fælles testamenter.

2. Uanset stk. 1 har denne forordning dog i forbindelserne mellem medlemsstaterne forrang for konventioner, der udelukkende er indgået mellem to eller flere medlemsstater, for så vidt sådanne konventioner vedrører områder, der er omfattet af denne forordning.

3. Denne forordning er ikke til hinder for de deri deltagende medlemsstaters anvendelse af konventionen af 19. november 1934 mellem Danmark, Finland, Island, Norge og Sverige, der indeholder internationalprivatretnlige bestemmelser om arv, testamenter og dødsboskifte, som ændret ved den mellemstatslige overenskomst af 1. juni 2012 mellem disse stater, i det omfang den indeholder bestemmelser om:

a) de proceduremæssige aspekter af bobehandlingen som fastsat i konventionen og bistand i denne forbindelse fra myndighederne i de kontraherende stater, der er part i konventionen, og

b) forenkede og hurtigere procedurer for anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser vedrørende arv.

Forholdet til Rådets forordning (EF) nr. 1346/2000

Denne forordning berører ikke anvendelsen af Rådets forordning (EF) nr. 1346/2000 af 29. maj 2000 om konkurs ⁽¹⁾.

Artikel 77

Oplysninger stillet til rådighed for offentligheden

Medlemsstaterne giver, med henblik på at stille oplysningerne til rådighed for offentligheden som led i Det Europæiske Retlige Netværk på det civil- og handelsretlige område, Kommissionen et kort resumé af deres nationale lovgivning og procedurer vedrørende arveret, herunder oplysninger om, hvilken type myndighed der har kompetence i arvesager, og oplysninger om, hvilken type myndighed der har kompetence til at modtage erklæringer om vedgåelse af eller afkald på arv, legat eller tvangsarv.

Medlemsstaterne skal også tilvejebringe oplysningsskemaer, som indeholder alle de dokumenter og/eller oplysninger, der normalt kræves med henblik på registrering af fast ejendom, som befinder sig på deres område.

Medlemsstaterne sørger for, at oplysningerne løbende ajourføres.

Artikel 78

Oplysninger om kontaktoplysninger og procedurer

1. Medlemsstaterne giver senest den 16. januar 2014 Kommissionen meddelelse om:

a) navne og kontaktoplysninger på de retter eller myndigheder, der har kompetence til at behandle anmodninger om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, i overensstemmelse med artikel 45, stk. 1, og klager over retsafgørelser om sådanne anmodninger i henhold til artikel 50, stk. 2

b) de procedurer for anfægtelse af appelafgørelser, der er omhandlet i artikel 51

c) relevante oplysninger vedrørende de myndigheder, der i henhold til artikel 64 er kompetente til at udstede beviset, og

d) de appelprocedurer, der er omhandlet i artikel 72.

Medlemsstaterne informerer Kommissionen om eventuelle senere ændringer af disse oplysninger.

⁽¹⁾ EFT L 160 af 30.6.2000, s. 1.

2. Kommissionen offentliggør de oplysninger, der meddeles i henhold til stk. 1, i *Den Europæiske Unions Tidende*, bortset fra adresser og andre kontaktoplysninger på de retter og myndigheder, der er omhandlet i stk. 1, litra a).

3. Kommissionen gør alle de oplysninger, der meddeles i henhold til stk. 1, offentligt tilgængelige på enhver anden hensigtsmæssig måde, navnlig via Det Europæiske Retlige Netværk på det civil- og handelsretlige område.

Artikel 79

Udarbejdelse og senere ændring af listen med oplysninger, som omhandlet i artikel 3, stk. 2

1. Kommissionen udarbejder på grundlag af medlemsstaternes meddelelser en liste over de andre myndigheder og juridiske aktører, der er omhandlet i artikel 3, stk. 2.

2. Medlemsstaterne giver Kommissionen meddelelse om eventuelle senere ændringer af oplysningerne på listen. Kommissionen ændrer listen i overensstemmelse hermed.

3. Kommissionen offentliggør listen og eventuelle senere ændringer i *Den Europæiske Unions Tidende*.

4. Kommissionen gør alle oplysninger, der er meddelt i henhold til stk. 1 og 2, offentligt tilgængelige på anden passende måde, navnlig gennem Det Europæiske Retlige Netværk på det civil- og handelsretlige område.

Artikel 80

Udarbejdelse og senere ændring af attester og formularer nævnt i artikel 46, 59, 60, 61, 65 og 67

Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter til udarbejdelse og senere ændring af de attester og formularer, der er omhandlet i artikel 46, 59, 60, 61, 65 og 67. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter rådgivningsproceduren i artikel 81, stk. 2.

Artikel 81

Udvalgsprocedure

1. Kommissionen bistås af et udvalg. Dette udvalg er et udvalg, som omhandlet i forordning (EU) nr. 182/2011.

2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 4 i forordning (EU) nr. 182/2011.

Artikel 82

Revision

Senest den 18. august 2025 forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet, Rådet og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg en rapport om anvendelsen af denne forordning, herunder en evaluering af eventuelle praktiske problemer, der er opstået i forbindelse med parallelle udenretslige forlig i arvesager i forskellige medlemsstater eller i forbindelse med et udenretsligt forlig i én medlemsstat gennemført parallelt med et forlig for en ret i en anden medlemsstat. Rapporten ledsages om nødvendigt af forslag til ændringer.

Artikel 83

Overgangsbestemmelser

1. Denne forordning finder anvendelse på arv efter personer, som afgår ved døden på eller efter 17. august 2015.

2. Når afdøde før datoen for denne forordnings anvendelse har valgt 17. august 2015, hvilken lov der skal finde anvendelse på arven, er dette valg gyldigt, hvis det opfylder betingelserne i kapitel III, eller hvis det er gyldigt i henhold til de internationalprivatretnlige regler, der var gældende på det tidspunkt, hvor valget blev truffet, i den stat, hvor den afdøde havde sit sædvanlige opholdssted, eller i den hvilken som helst af de stater, hvor den pågældende var statsborger.

3. En dødsdisposition foretaget før 17. august 2015 er antagelig og gyldig, både materielt og med hensyn til form, hvis den opfylder betingelserne i kapitel III, eller hvis den er antagelig og gyldig, både materielt og med hensyn til form, i henhold til de internationalprivatretnlige regler, der var gældende på det tidspunkt, hvor dispositionen blev foretaget, i den stat, hvor den afdøde havde sit sædvanlige opholdssted, eller i den hvilken som helst af de stater, hvor den pågældende var statsborger, eller i den medlemsstat, hvor den myndighed befinder sig, der behandler arvesagen.

4. Er en dødsdisposition truffet før 17. august 2015 i overensstemmelse med den lov, som den afdøde kunne have valgt i henhold til denne forordning, betragtes denne lov som valgt til at være den lov, der finder anvendelse på arven.

*Artikel 84***Ikrafttræden**

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Den anvendes fra 17. august 2015 bortset fra artikel 77 og 78, der anvendes fra 16. januar 2014, og artikel 79, 80 og 81, der anvendes fra 5. juli 2012.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den 4. juli 2012.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

A. D. MAVROYIANNIS

Formand
